PACIFIC LUTHERAN
THEOLOGICAL SEMINARY
LIBRARY

THREE DAY
CIRCULATION

Mājas Draugs

3. GADS JANVĀRIS, 1952 1./23./NR.

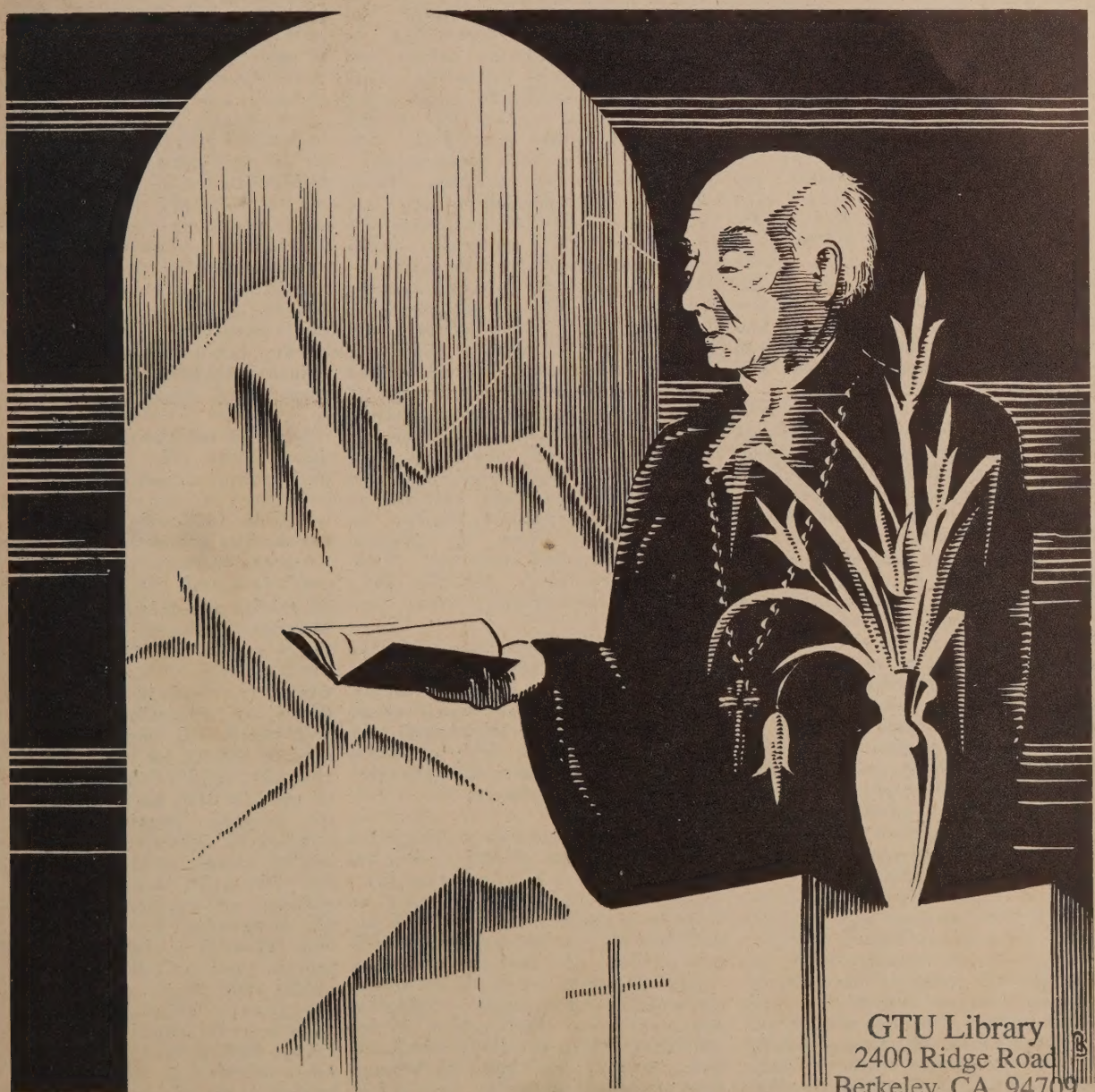

ŽELASTĪBA JUMS UN MIERS

Mākslinieka A. BERZIŅA zīmējums 1. Kor. vēst. 3. pantam.

GTU Library
2400 Ridge Road
Berkeley, CA 94709
For renewals call (510) 649-2500
All items are subject to recall.

19362

PROF. DR. THEOL. T. GRĪNBERGS
Latvijas Ev.-lut. Baznīcas arhibīskaps.

GADIEM MIJOTIES

''PALDIES DIEVAM, KAS MUMS ALLAŽ DOD UZVARU KRISTŪ'' (2.KOR.VEST.2,14)

''KAS UZVAR, TAS IEMANTOS VISAS LIETAS'' (JĀŅA ATKLĀSMES GRĀM. 21, 7)

KAD kāds cilvēks, kuŗa dzīvi ar mūsu dzīvi saistīja mīlestība, no mums šķiras, lai pārietu mūžībā, tad tas mūs ne tikvien uztrauc, tas ne tikvien mūsu sirdi sāpina, bet ar viņu kapā nogrimst arī kaut kas, kas bija cieši sasaistīts ar mūsu iekšējo dzīvi, ar mūsu domāšanu un jušanu - daļa no mums pašiem. Kā no tāda uzticāma, laba ceļa biedra, ar kuŗu mūs saistīja labas un ļaunas dienas, prieki un bēdas, uzvaras un zaudējumi - mēs atvadāmies arī no vecā gada. Pirms gada viņš mums piestājās, kā pilnīgs svešinieks. Ar bailēm un ar cerību mēs viņu uzlūkojām un ar laiku mācījāmies viņu pazīt labāk un labāk. Viņš bija liecinieks, kad dzīvojām gudri un kad dzīvojām negudri, kad pildījām savu pienākumu un kad to nepildījām, kad gavilējām, vai kad nopūtāmies.

Domas un jūtas, ar kādām pie mīļa cilvēka kapa stāvam, ir visai dažādas. Briesmīgi tas būtu, ja kādam tā pie kapa stāvot, būtu jādomā: viņš aiziet kā mans apsūdzētājs, jo es sarūgtināju un samaitāju viņa dzīvi. Un tāpat ir ļoti bēdīgi, kad tikai pie kapa mums aust atziņa, kas aizgājējs mums ir bijis. Labi tam, kas visās šķiršanās bēdās var stāties pie kapa un teikt: ''Lai Dievs ir slavēts par visu!'' Vai to pašu mēs nejūtam arī gada galā? Vai varētum kaut ko labāku darīt, kā likdami gadam iet mūsu gara acīm gaŗām un par visu, ko viņš mums devis un ko viņš mums ņēmis, liecināt: ''Paldies Dievam par visu!'' Bet vai mums neliekas, ka pagājušais gads ir bijis rūpju gads, nopietns un smags gads? Esam izklīdināti, šķiet, vēl vairāk nekā jau bijām, daudzi pašakumi, gan skolas, gan mākslas laukā, no kuŗiem daudz cerējām, sāk jau sabrukt. Daudzi mīļi cilvēki atraduši dažureiz ātru, dažureiz pēc smagas slimības - dusu svešās smiltīs. Daudz laimes namu mums sabrukuši, daudz laustas cerības palikušas dzīves ceļā, daudziem maizes rieciens ir bijis visai plāns - īsi sakot, daudziem dzīves nasta ir bijuse visai smaga. Arī visā cilvēcē nav nācis gaidītais miers.

Un taču, vai nebija arī tādu brīžu šai pagājušajā gadā, par ko varējām Dievam pateikties? Vai neesam daudzreiz nopūtušies un vaidējuši, kur žēloties nebija īsta iemesla? Dievs ir mīlestība. Viņš tāds bija arī pagājušo gadu. Viņš vadīja, svētīja, sargāja. Pār mums spīdēja viņa saule un velvējās viņa zilā debess. Pār dažu dienu un darbu nolaidās Dieva svētība. Visās rūpēs un bēdās iespīdēja taču arī savs saules stars. Un kad nasta bija smaga, tad taču nepietrūka spēka to panest. Varbūt, ka dažs bija izmisis, domāja: nu vairs nespēju tālāk iet. Un taču viņš izturēja! Vai pieminēdami visu svētību, arī mēs nevaram liecināt ar apustuli: ''Paldies Dievam, kas mums allaž devis uzvaru Kristū!'' Mums ir iemesla diezgan Dievam pateikties. Lai neviens nedomā, ka viņš būs laimīgāks, ja viņš nevienam, arī Dievam nē, nepateiksies. Laimīgs būs tas, kas veco gadu aizvada un jauno sāk bez rūgtuma, tāpēc, ka tas paļaujas uz Dievu un Dievam pateicas: Paldies Dievam! Viņš mums uzvaru devis Kristū. Un - kas uzvar, tas iemantos visas lietas.

Par uzvaru nolasītajos vārdos ir runa, bet par kādu uzvaru? Nu, visus pārdzīvojumus mēs varam sadalīt trīs grupās un proti: mūsu ciešanās, mūsu pārkāpumos un mūsu pienākumos, jeb - bēdas, kļūdas un panākumi ir tās trīs lietas, kas mums jāpārvar.

Tikai jāpiebilst, ka svarīgākais nav tas, ko esam pārdzīvojuši, bet svarīgākais ir, k ā visu esam pār - dzīvojuši. Divi cilvēki var vienu un to pašu pārdzīvot, bet vienam tas nes svētību, otram - postu. Slimība var vienu no Dieva aizvest, otru - atgriest pie Dieva. Un te nu paceļas lielais gadu mijas jautājums: Kā tu esi savos pārdzīvojumos pastāvējis? Kā tu esi izturējies, kad bēdas tevi spieda, kad pārkāpumi tavu sirdsapziņu darīja nemierīgu, un kā tevi ietekmēja tavi panākumi?

Ir cilvēki, kuŗus viņu pārdzīvojumi tikpat kā nemaz nav ietekmējuši. Tie ir vienaldzīgie, tie nav nedz karsti, nedz auksti, tie ir remdenie. Un ir atkal citi cilvēki, pie kuŗiem pārdzīvojumi panāk pretējo, nekā tiem bija panākt. Tie ir padarījuši sirdi cietāku, kur tiem to bija padarīt mīkstāku, tie sarūgtinājuši, kur tiem būtu vajadzējis sirdi padarīt pateicīgu; tiem būtu vajadzējis atbrīvot no ļaunuma, un tie cilvēku padarījuši ļaunāku; tiem bija nest svētību, un tie nesuši postu. Bet mēs taču visi gribam piederēt pie tiem cilvēkiem, kam visi dzīves pārdzīvojumi ir par svētību. - Tas notiks tikai tad, kad nostāsimies Dieva žēlastības gaismā, kad gaidīsim palīdzību no Dieva un paturēsim prātā vārdu: Kas uzvar, tas iemantos visas lietas; paldies Dievam, kas mums dod uzvaru Kristū Jēzū.

Bet ko tad būs mums pārvarēt? Jau minētās trīs lietas: ciešanas, pārkāpumus un panākumus.

Kāds dziļdomīgs rakstnieks ir sarakstījis grāmatu ar nosaukumu: ''Cilvēku liktenis''. Grāmatas pirmajā daļā viņš tēlo cilvēka dzīvi, kā pilnīgi nejēdzīgu, sajukušu, nelaimīgu. Gaismas nava, ir tikai dziļš izmisums. Bet piepeši tēlojums pārtrūkst. Kas ir noticis? Dievs ir ienācis cilvēku dzīvē. Dievs, kā mīlestība, vada cilvēku caur tumsu un bēdām - pie gaismas un prieka. Nu rakstnieks vēlreiz pārstaigā cilvēku dzīves ceļu, un nu viss dabū savu jēgu un nozīmi, jo visu apgaismo gaisma no augšienes. Dievs ir klāt. Dievs pazīst, aicina, vada un svētī cilvēkus. Pārvarēt, tātad, nozīmē, ļaut gaismai no augšienes visu apspīdēt un saredzēt visur Dieva mīlestību. Tikai tā darīs gaišu ciešanu tumsu. Ļauj tad Dieva gaismai apspīdēt savu rūpju nastu un savas sāpes, savu dzimtenes zaudējumu, savu mirušo kapu vietas un savu smago likteni. Gadu mijā pieminot visas nopūtas, ko sūtījam uz debesīm, visas asaras, ko raudājām savās sirds sāpēs, visas mocības, kas bija jāpanes, neaizmirsīsim, ka

mums pieder solījums, ka Dievam ar mums ir miera domas. Viņš negrib mūs sodīt, bet žēlot, atpestīt un pie pilnības vest. No viņa, caur viņu un uz viņu ir visas lietas - arī vistumšākās. Viņam lai ir slava mūžīgi!

Ja visu Dievam uzticam, tad, zīmējoties uz mūsu ciešanām, mums atklājas trīs patiesības.

Pirmā patiesība: Salīdzinot ar citu cilvēku un visas pasaules ciešanām, tavas bēdas ir ļoti mazas. Tāpēc pacieties.

Otra patiesība: Mūsu ciešanas nav nekas nedabīgs un ārkārtīgs. Mēs taču zinām, ka mēs neesam pasaulē, lai mums klātos labi, bet lai mēs kļūtum labi, un to grib panākt Dieva sūtītās bēdas.

Trešā patiesība: Ciešanas modina mūsu sirdsapziņu, mudina mūs nožēlot savus pārkāpumus. Arī tās apspīd Dieva gaisma. Tās ved mūs grēku atzīšanas dziļumā un ceļ mūs žēlastības augstumā. Pašu spēkiem to nespēsim. Mūs lai pamāca tā mākslinieka glezna, kas tēlojis zem Golgatas krusta Jāni Kristītāju. Šis Kristus ceļa sagatavotājs rāda uz Jēzu, it kā sacīdams: "Redzi, Dieva jērs, kas nes pasaules grēkus." Stāsimies Jēzus krusta gaismā arī mēs, un mūsu pārkāpumi mums tiks piedoti.

Bet vēl vienu uzvaru mums būs gūt, un tā ir uzvara pār mūsu panākumiem. Bet kā? Vai tad mums nav jāpriecājas, nav jāpateicas par panākumiem dzīvē, par uzvarām, ko esam izcīnījuši? Vai tad mūsu iekšējie un ārējie sasniegumi, mūsu tikumi un labie darbi, ar ko rotāta mūsu dzīve - nav labas lietas? Labas gan, bet viņas slēpj sevī lielas briesmas. Protams, ka labi mums, ja varam sacīt: Pagājušais gads man bija īsts laimes gads. - Likteņa triecieni mani neskāra, savu dzīvi es varēju nodibināt, arī savā gara dzīvē es esmu bagātīgi svētīts: ir nostiprināts mans raksturs, norūdīta mana griba, padziļinātas manas jūtas. Labdarība ir rādīta, un mans darbs ir bijis par svētību. Par visu to pateicos Dievam. Bet taisni šinī pateicībā slēpjas lielas briesmas. - Un kādas? Briesmas, ka sākam "atdusēties uz saviem lauriem", ka sākam paši sev pateikties, ka sākam lepoties ar savu bezvainīgo dzīvi, ar saviem labiem darbiem, ar savām dievbijīgām jūtām. Bet nekad mēs nebūsim tālāki Dievam, kā tad, kad būsim apmierināti paši ar sevi, ar saviem tikumiem. Tāpēc jaunu gadu uzsākot, noņemsimies pārvarēt arī savus tikumus, savus panākumus, savas uzvaras. Bet varbūt, ka dažam šī prasība var izlikties savāda. Tāpēc jautāju: Kāda ir Dieva acīs starpība starp ļauno un labo cilvēku?

Kad staigājam pa pilsētas ielām, tad lielie nami ļoti atšķiras no mazajiem, bet kad gaisa kuģī pacelsimies dažus simts kilometrus pāri pilsētai, tad starpība izzudusi. Tā tas ir arī, kad Dievs noskatās uz cilvēkiem: Tur nav nevienа, kas labu dara - it neviena. Kad Dievs mūs uzlūko, uzrunā un tiesā, tad izzūd visa starpība. Viņa priekšā arī vislabākais nevar pastāvēt.

Beidzot ļausim lai vecais gads vēlreiz paiet mūsu gara acīm gaŗām - ar saviem priekiem un ar savām bēdām. Gads nogrimst mūžības jūŗā. Bet mums lai nolasītie Dieva vārdi ieskan tā sirdī, ka pārvaram netik visas ciešanas un netik savus pārkāpumus, bet arī savus panākumus, tikumus, labos darbus, uzvaras. Gadu maiņā man ir divi vēlējumi, un tie ir: dziediet gaviļu dziesmu un dodiet svētu solījumu - gaviļu dziesmu par pagājušo gadu, un svētu solījumu uz nākošo gadu. Gaviļu dziesma skan: Kristū esmu pārvarējis visu, ko esmu cietis, grēkojis, panācis; un solījums: es gribu pārvarēt ciešanu tumsu, grēka vaŗas, aplamu pašpaļāvību. Uz to lai ir slavēts Dievs, jo viņš visu labi darījis. Āmen.

PROF. L. BERZIŅŠ

SVĒTKU DZIESMA

Meld.: Ak Jeruzaleme, modies.

AUGSTS UN SVĒTS, AR STIPRU ROKU,
TU ZEMES BALSTUS, DEBESS LOKU,
TU KUNGS, IR ZVAIGŽŅU VALSTI NES.
TAVA VĀRDA GODU MINOT,
AR VISIEM DEBESS PULKIEM SVINOT,
UZ AUGŠU CEĻAS DVESELES,
KAD ATSKAN DZIESMAS BALSS,
LAI SĀKUMS TAI UN GALS
TAVA SLAVA,
KĀ AIZMUŽĀ,
IR ŠODIEN TĀ
UN TĀ IR SVĒTĀ MŪŽĪBĀ!

PADOMS ĻAUNS UN TUMSAS VARA
GAN BĒDAS MUMS UN BAILES DARA,
LAI KAUNĀ KRĪT TAVS ĪPAŠUMS;
BET KAUT VIĻŅI AUGSTU CEĻAS,
SIRDS BRIESMU NAKTĪ SPĒKU SMEĻAS.
TU LAIVĀ ESI, KUNGS, AR MUMS!
TU PROTI VĒTRU RĀT
UN VIĻŅUS LĪDZINĀT
SAVIEM SVĒTIEM.
KAM NĀCAS GAUST,
TIEM GAISMA AUST,
KA TAVU SLAVU TIE VAR PAUST.

KAS TU TAUTU TAUTAS GANI,
SEDZ, SARGI, SVĒTI, VADI MANI,
DOD SAVĀ GANĀMPULKĀ BŪT,
PULKĀ, KO TAVS DELS IR KRĀJIS,
KAS MANIS DEĻ IR NĀVE GĀJIS,
KA GRĒKA KALPS VAR GODU GŪT.
AK GLĀBEJS IZREDZĒTS,
SVĒTS DIEVS UN CILVĒKS SVĒTS,
VĒRS MUMS SKATUS
NO DZĪVĒS ŠĪS,
KAM MŪŽS IR ĪSS,
UZ DIEVA GODU DEBESĪS!

MĀCĪTĀJS OSVALDS GULBIS

K R I S T U S V Ā R D Ā

(MĀJU DIEVVĀRDIEM)

''KĀDU REIZ ĻAUDIS PIE VIŅA SPIEDĀS UN KLAUSĪJĀS DIEVA VĀRDUS, BET VIŅŠ STĀVEJA PIE GENECARETES EZERA. TAD VIŅŠ IERAUDZĪJA DIVAS LAIVAS EZERA MALĀ STĀVAM, BET ZVEJNIEKI BIJA IZKĀPUŠI UN MAZGĀJA SAVUS TĪKLUS. BET VIŅŠ KĀPA VIENĀ LAIVĀ, KAS PIEDEREJA SĪMANIM UN LŪDZA NOCELT MAZLIET NO MALAS, UN VIŅŠ NOSEDĀS UN MĀCĪJA ĻAUDIS NO LAIVAS. UN BEIDZIS RUNĀT, VIŅŠ SACĪJA UZ SĪMANI: DODIES UZ AUGŠU UN IZMET SAVUS TĪKLUS. UN SĪMANIS ATBILDEJA UN VIŅAM SACĪJA: MEISTAR, MĒS CAURU NAKTI ESAM STRĀDĀJUŠI UN NENIEKA NEESAM DABŪJUŠI; BET UZ TAVU VĀRDU ES GRIBU TĪKLU IZMEST. UN TO DARIJUŠI, TIE SAŅĒMA LIELU PULKU ZIVJU, TĀ KA VIŅU TĪKLS PLĪSA. UN TIE METAS AR ROKU SAVIEM BIEDRIEM, OTRĀ LAIVĀ, LAI NĀKTU PALĪGĀ VILKT. UN TIE NĀCA UN PIEPILDĪJA ABAS LAIVAS PILNAS, TĀ KA TĀS TĪKKO NEGRIMA. SĪMANIS PETERIS TO REDZĒDAMS, KRITA JEZUM PIE KĀJĀM UN SACĪJA: KUNGS, AIZEJ NO MANIS, JO ES ESMU GRECĪGS CILVĒKS. JO TAM IZBAILES BIJ UZGĀJUŠAS UN VISIEM, KAS PIE VIŅA BIJ, PAR LOMU, KO TIE BIJ VILKUŠI; TĀ ARĪ JĒKABAM UN JĀNIM, CEBEDEJA DĒLIEM, SĪMAŅA BIEDRIEM. UN JEZUS SACĪJA UZ SĪMANI: NEBĪSTIES, JO NO ŠĪ LAIKA TEV BŪS CILVĒKUS ZVEJOT. UN SAVAS LAIVAS UZ KRASTA VILKUŠI, TIE ATSTĀJA VISU UN GĀJA VIŅAM LĪDZ.''

(Lūkas ev. 5,1-11)

KATRAM laikam, kā atsevišķa cilvēka, tā visas cilvēces mūžā, ir savas prasības, savas bēdas un prieki, - un ja arī kāda laika prieks būtu tikai tas vien, ka daži desmiti vai daži miljoni var sacīt: Paldies Dievam! Mums šis rūgtais biķeris aizgāja garām. Vai - Mums šis rūgtais biķeris līdz dibenam nebija jāiztukšo! - Tāpēc arī katram laikam un katra laikmeta cilvēkam, labāk sakot - katrai cilvēku sabiedrībai ir ''savs'' Dieva vārds.

Mums, latvju ļaudīm, un tiem, kas, mūsu laikmetā dzīvodami, dalās ar mums mūsu liktenī, Dievs runā it īpaši augšā lasāmajos vārdos. Tas, protams, nenozīmē, ka mums cits nav jādzird, ka varam no Bībeles izraut šo lapu, glabāt kā dažkārt dārgu vēstuli savā kabatā un visas pārējās Bībeles lapas aizmirst. Kā simfoniskā orķestrī izceļas viens vai divi solo instrumenti un pārskan visu orķestri, tā Bībelē daži Dieva vārdi zināmiem cilvēkiem un zināmā laikā skan it kā skaļāk un pārskan visu pārējo, - kaut vai tāpēc vien, ka tie labāk atbalsojas mūsu dvēselē.

1. Ir rīts, bet, šķiet, ne visai agrą rīta stunda, kad sastopam Pēteri Genecaretes ezera krastā. Viņš tur nav viens. Tādi, kā Pēteris, tur ir daudzi: ''Meistar, mēs cauru nakti esam strādājuši un nenieka neesam dabūjuši...'' - Laivas izvilktas krastā. Tukšie tīkli izmazgāti. Sūrst tulznainās delnas. Krīt cieti nogurušie plaksti. - Cilvēki, kas daudz nopūlējušies, kas daudz strādājuši, bet kuŗiem viņu sūrais darbs nekā nav devis. - Apmākušās debesis, apmākušās sejas. Bet šajā drūmajā ainā ir arī kas gaišs. Tas ir Kristus gaišais tēls. Kristus ir šo cilvēku tuvumā, un viņi ir Kristus tuvumā, tas vien viņus atšķiŗ no visiem citiem, kam tik pat maz un varbūt vēl mazāk laimējies. Kuŗš kuŗu meklējis, kuŗš kuŗu atradis - viņi Kristu vai Kristus viņus - nav šoreiz svarīgi. Svarīgi, ka šeit, Genecaretes ezera krastā, notiek dievkalpojums, un Kristus pats, Pēteŗa laivu par savu kanceli izraudzījis, to vada. Paliek nezināms, ko viņš runājis. Vienīgais, ko zinām - un tas ir tas galvenais katrā dievkalpojumā, vienalga dievnamā, vai mājā! - šis dievkalpojums Genecaretes ezera krastā noslēdzas ar jaunu, paļāvīgu, jā, varbūt pat zināmā mērā šķietami bezcerīgu došanos ''uz augšu'' - dzīves dzelmēs, melnajā ikdienā, bet - Kristus vārdā! Un svētība neizpaliek. -

''Meistar, mēs cauru nakti esam strādājuši un nenieka neesam dabūjuši; bet uz tavu vārdu es gribu tīklu izmest.'' -

Draugi, vai mūsu laivas nav krastā izvilktas? Vai aiz mums nav gaŗa bezcerību nakts, varbūt - vesels mūžs? Ko mēs esam dabūjuši? Kas ir mūsu prieks? - - Mani nav piemeklējis ļaunākais. Es esmu krastā, un kaut arī ar tukšu laivu un tukšām rokām, taču dzīvs! Cik daudz nav to, par kuŗiem baiļojamies: kas noticis ar viņiem? Viņu laivas krastam nav piestājušas. Un kuŗš tad tagad ir tas drošais krasts? Zeme trīc, un viņas trīcēšanu jūtam pat še...

Neesmu nekāds vecuma slavinātājs. Jaunība un vecums ir tikai vienas un tās pašas lodes divas puses. Ne viena ir labāka, ne otra sliktāka. Cik priecājamies par vienu, tik jābūt apmierinātiem ar otru. Bet ja kādam šis laiks dara pāri, tad - vecumam. - ''Kad vakars metās, tad vīna kalna kungs sacīja savam uzraugam: Pasauc strādniekus un izmaksā tiem algu.'' (Mateja ev. 20, 8). - Kāda ir latvju tēva un mātes mūža dienas alga? Kur ir nodrošinātās vecuma dienas? Kur sestdienas vakara miers? Kur atpūta savu druvu vidū? Kur prieks par savu bērnu laimi? - Pat nieka kartīte, ko pastnieks nevērīgi iesprauž durvju spraugā: Es esmu dzīvs vēl, māmulīt! - jau būtu debess mūzika. Bet pastnieks neatnes...

Esam šeit pasaulē, lai sviedriem vaigā savu maizi ēstu (lai slavēts Dievs, ja tā vēl ir!) - ne tikai spēka gados, diemžēl, daudzreiz - arī vecumā. Bet ja nu mūsu laiva tukša un tukšas mūsu nogurušās rokas - nezaudēsim tāpēc dūšu, ne veci, ne jauni.

Ja mūsu dvēselei vēl slāpst pēc Dieva - un cik es esmu varējis vērot, tad tieši tagad šīs slāpes daudzreiz ir lielākas kā agrāk, tad - Kristus ir arī mūsu laivā un saka mums to pašu: Dodies uz augšu! Tev vajag miera. Tev vajag atpūtas - varbūt daudz vairāk nekā Pēterim pēc vienas bezcerīgas nakts. Cik tādu dienu un naktu nav aiz tevis! Tu esi noguris un apnicis kāpt, lai atkal kristu, meklēt un atrast, lai atkal pazaudētu, celt un kraut, lai atkal viss sagrūtu. Cik reiz tas

nav jau noticis viena paša cilvēka īsajā mūžā! Bet šī dzīve nav atpūtai, it sevišķi mūsu laikmetā. Airē savu laivu, izmet savu tīklu un - Dievs savu svētību neliegs. Varbūt arī tu - kas zina? - varēsi mest ar roku tiem, kam bijis mazāk ticības un varbūt tieši tāpēc arī - mazāk laimes. - Ak, tas bija priecīgs brīdis Pēterim un viņa biedriem, kad viņi varēja māt ar roku tiem, kuŗi vēl stāvēja nokārtām galvām. Tas vairs nav tikai prieks par izglābšanos. Tas jau ir glābēja prieks. Šī prieka dēļ vien vērts cīnīties.

2. Līdz ar to mēs esam nonākuši pie mūsu teksta otrās daļas.

Mūsu stāsts runā par divējādiem lomiem: par zivju un par cilvēku zvejošanu. Zivis zvejo pārtikai, cilvēkus - ja paliekam pie teksta vārdiem - - lai tos glābtu. Bet cilvēkus neglābj tikai daloties ar tiem zivju lomā, citiem vārdiem, - dalot ar citiem cilvēkiem to, ar ko Dievs mūs laicīgā ziņā svētījis. Marija, pie Jēzus kājām sēdēdama, un Filips, ''atradis'' Natanaeli (''Mēs esam to atraduši, par ko Mozus bauslībā un pravieši rakstījuši...'' - Jāņa ev. 1,45), ir darījuši tik pat slavējamu un svētīgu darbu, kā Marta un Žēlsirdīgais zamarietis. Cilvēkus glābj arī daloties atziņā un pieredzē un, proti, Dieva un Kristus atziņā un pieredzē. Un ja arī šai ziņā mēs tik vien darītu, ka, atmetot savu ļoti labi saprotamo kautrību, arī citiem pastāstītu, cik brīnišķīgi Dievs mūs daudzus sargājis, glābis un vadījis, uzturējis un svētījis, tad ar to vien jau mēs būtu palīdzējuši vērt Dieva valstības durvis, kas tieši mūsu laikmeta cilvēkam tik grūti veŗamas - mēs būtu darījuši to darbu, kuŗam Dievs aicinājis visus, kas, jebšu grēcīgi būdami un daudz neveiksmju un bēdu pieredzējuši, tomēr Dieva brīnišķīgi apžēloti. Mēs būtu kļuvuši par ''cilvēku zvejniekiem'' - glābuši cilvēkus no nogrimšanas šī laikmeta tumšajos ūdeņos un līdz ar to - pārveidojuši visu savu laikmetu. Tieši šai ziņā mūsu laiku kristīgais cilvēks (neaizmirsti Kristus ir izvēlējies arī Tavu laivu par savu kanceli un tieši tāpēc, ka Tev tik maz laimējies!) ir darījis un dara pārāk maz. - Senie laiki savu ticību apliecināja. Vidus laiki par savu ticību cīnījās. Jaunie laiki par ticību sāka šaubīties. Visjaunākie laiki to atmeta. Mēs to vēl neesam atraduši.

Zinu, zūd spēki. Zinu, daudzreiz uzmācās dzīves apnikums, mazticība, mazdūšība. Bet neļausim grūtībām sevi salauzt. Neļausim smagajām domām, ka ''nav nozīmes'' - tīties ap sevi kā meža apinim, kas beidzot nomāc arī zaļoksnīgu koku. Ko kādreiz Pēterim, to Kristus saka tagad arī mums: Dodies uz augšu un izmet savus tīklus! Vai mūsu atbilde var būt cita, kā Pētera atbilde: Meistar, mēs cauru nakti esam strādājuši un nenieka neesam dabūjuši; bet uz tavu vārdu es gribu tīklu izmest! - Kristus vārdā...

''TURIET DROŠU PRĀTU, ES TAS ESMU! NEBĪSTIETIES!''
(Mateja ev. 14, 27).

KAD DZIĻA MIGLA MANU DZĪVES JŪŖU SEDZ, UN MANA DVĒS'LE BAILES, ŠAUBAS REDZ, TAD, AK LIELAIS PALĪGS, SAVU MIERU MANIM SNIEDZ, VĒTRĀS, VIĻŅOS SAVU SPĒKU REDZĒT LIEC JĒZU, VARENAIS GLĀBĒJS, OSTĀ DROŠĀ IEVADI, KRISTU, MŪŽĪGAIS PALĪGS, MŪŽĀ PAVADI.

KAD VĒTRAS, VIĻŅI CITA DZĪVEI VIRSŪ BRŪK, TĀ PRIEKI, LAIME ŠĶIST UN ZŪD UN JŪK, TAD TU, KUNGS PAR VĒTRU, MĀCI MANI MIERU NEST, DODI DVĒS'LES ATRAST, TĀS PIE TEVIS VEST. JĒZU, LIELAIS ŽĒLOTĀJS, SAVU PRĀTU DODI MAN, KRISTU, KUNGS UN PESTĪTĀJS, KALPOT GRIBU GAN.

(Dz. grām. 450, 1-2. Sacer. R. Mašers; tulk. T. Grīnbergs)

MODRIS GULBIS

Religiskais ekskursants

VEROJUMI AMERIKAS REL. DZĪVES STRĀVOJUMOS.

PAT mazākajā Amerikas pilsētiņā var saskaitīt pāris desmit dažādu reliģisku novirzienu. Parasti mēs neesam par tiem pat dzirdējuši un ja arī esam - tad mums nav bijis iespējams ar to dažādajiem uzskatiem iepazīties. Amerikā nu šī iespēja mums ir.

Mēs sākam ekskursijas. Mēs ejam no baznīcas uz baznīcu un klausāmies, vērojam, pārdomājam - vienu svētdienu pie metodistiem, otru pie Jehovas lieciniekiem, trešo pie spirituālistiem. Dažreiz vienā svētdienā pat esam vairāku konfesiju baznīcās. Mums vairs neiznāk laika aiziet uz savu baznīcu. Nemanot mēs atraisāmies no tās ja ne formāli, tad faktiski. Protams, nekas nebūtu iebilstams, ja savas intereses apmierināšanai mēs kādreiz vērojam, kādā veidā citi pielūdz Dievu. Briesmas sākas tur, kur reliģiskās ekskursijās dodamies gandrīz vai ik svētdienas.

No reliģiskā ekskursanta ir tikai viens solis līdz reliģiskam klaidonim. Katrā konfesijā mēs atradīsim kautko labu un patīkamu. Pamazām mūsos izaug simpatijas pret vienu vai otru kristietības novirzienu. Protams, viss jau nav tā, kā mēs vēlētos. Bet ir interesanti, ka reliģiskie ekskursanti parasti "aizmiedz acis" pret to, kas ekskursiju vietās nepaticis. Rezultāts: mums nav vairs savu garīgo māju. Pie tam savas vecās garīgās mājas atstājuši, mēs neesam atraduši arī jaunas. Mēs apmierināmies ar dzīvi jauno māju priekštelpās. Un ja arī šķiet, ka jaunās mājas būtu atrastas, tad parasti tā ir illūzija. Pēc kāda laika mums atkal jāsāk domāt par savām vecajām garīgām mājām, ko esam atstājuši.

Mēdz teikt - visi pielūdz vienu un to pašu Dievu. Tas pareizi. Bet ja arī ir dažādas mājas, tikai vienā no tām ir mūsu dzīvoklis. Tikai vienā konfesijā mums var būt mūsu garīgais dzīvoklis.

Vērosim Amerikas reliģisko dzīvi, tās īpatnības un atšķirības. Tas ir labi. Bet sargāsimies no bīstamā reliģiskās klaidonības ceļa.

Viens no galvenajiem iemesliem, kādēļ jauniebraucējs reliģiskās ekskursijas sāk, ir fakts, ka Amerikas luterāņu baznīcā ir daudz un dažādu parādību, kādu mūsu dzimtenēs baznīcā nebija. Mēs nejūtamies kā mājās. Mēs nevaram pierast. Tādēļ mēs sākam meklējumus citur. - Bet - tiek piemirsts, ka arī citas reliģiskās organizācijas Amerikā ir amerikāniskas. Mēs nevaram prasīt, lai mūsu dēļ amerikāņi pārveido savu baznīcu. Tieši tādēļ mums iespēju robežās ir savi nacionālie dievkalpojumi. Bet ne visur tas iespējams. Šīs neiespējas dēļ lai nekļūstam reliģiski ekskursanti, jo šādas ekskursijas tā kā tā paliekamas jaunas garīgās mājas mums nedos.

Otrs iemesls - kādā konfesijā mēs atrodam kautko tādu, kas mums liekas ļoti patīkams. Vai nu tā būtu Svētā vakarēdiena izdalīšanas īpatnība, kādas mazākas draudzes sirsnība, dziesmu melodijas jeb pat spredikotāja runas dāvanas. Neievērots paliek tas, kas mums nepatīk. Garīgās mājas neatrast arī šai gadījumā. Ātrāk vai vēlāk "pirmā sajūsma" pāries.

Trešais iemesls - mūs intriģē kāda speciāla mācība, kas līdz šim mums nebija pazīstama, bet kuŗu kāda reliģiska novirziena mācītājs "pierāda," kā saka, "melnu uz balta." Piemēram, Jehovas lieciniekiem "atklājums", ka "elle nav elle", mormoņu "speciālā" Dieva atklāsme, runāšana mēlēs pentakostiešudraudzēs, spirituālistu sazināšanās ar viņpasauli u.t.t. - Kāds katolis, kas bija pārgājis luterāņu ticībā, atzīstot, ka ne priesteris, bet vienīgi Kristus ir vidinieks starp Dievu un cilvēkiem, sāka interesēties par spirituālistiem, un "garu atbildes" viņu tā saistīja, ka viņš sāka regulāri apmeklēt spirituālistu sapulces. Viņš nebija pamanījis, ka spirituālistu draudzē katoļu priesteŗa-vidinieka funkcijas aizpilda medijs. Ātrāk vai vēlāk - mēs ieraugam arī te, ka kāda speciāli akcentēta mācība vien nevar sagādāt mums mājīguma sajūtu.

Ceturtkārt - dažkārt mūsu tuvumā, sevišķi laukos, nav luterāņu baznīcas. Mēs ejam sava galvotāja vai sava saimnieka metodistu, baptistu vai kāda cita reliģiska novirziena baznīcā. Dažkārt mēs ejam viņiem līdzi "pieklājības pēc". Bet šādas pieklājības vizītes bieži beidzas ar mūsu vārda ierakstīšanu attiecīgās denomināciias (Eiropā mēs būtu teikuši - sektas) reģistros. Ir zināmi gadījumi, kur šādai rīcībai nav prasīta pat mūsu piekrišana. Tādā gadījumā mēs kļūstam regulāri ekskursanti pret savu gribu, un neapgalvosim, ka ekskursijas neietekmētu.

Vissliktākais tomēr visās šajās ekskursijās ir tas, ka tās uzsākuši, nevaram būt ne labi luterāņi, ne labi katoļi, ne labi prezbiterāņi, ne labi metodisti. Garīgās mājas esam zaudējuši.

Taču garīgās mājas ir vajadzīgas ikvienam. Mums šīs garīgās mājas ir luterāņu baznīca. Pirms mainām dzīvokli - lai apskatāmies, vai mūsu izvēli nav ietekmējuši kādi no augstāk minētajiem faktoriem un vai tiešām jaunais dzīvoklis būs tas, kas dos mums vairāk, kā to dod mums luterāņu baznīca. Ja kāds tiešām nevar justies vairs luterāņu baznīcā kā mājās - lai vispirms pārdomā un vēlreiz pārdomā, sākot ekskursanta gaitas. Evaņģeliskā brīvība nepazīst totalitāru garu. Ir iespējams, ka atsevišķos jautājumos draudžu locekļiem ir viens otrs jautājums, kuŗā tie nav vienis prātis ar savas draudzes mācītāju. Tas nav iemesls atstāt vecās mājas. Mēs nekalpojam burtam, bet garam. Luterāņu baznīcā arī teologu viedokļi šur un tur šķiras. Lai paliekam pie savas evaņģeliskās brīvības un lai to neupurējam reliģiskām ekskursijām. Mūsu garīgās mājas ir mūsu garīgā dzimtene. Ja esam zaudējuši laicīgo, nezaudēsim vismaz garīgo.

MĀCITĀJS JĀNIS STRAUTNIEKS

DIEVA VALSTĪBAS CELŠANA

AIZEJOT 1951. gadam, būs aizgājusi arī kāda zīmīga gadmija kristīgajā pasaulē. Proti, pirms 1900 gadiem rēķina to laiku, kad ap. Pāvils uzsāka misijas darbu Eiropā. Bezgala brīnišķīgs bija bijis jau notikums pie Damaskas, kad kristiešu lielākais ienaidnieks Zauls kļuva par dedzīgāko Kristus evaņģelija sludinātāju - Pāvilu. Tāpat par Dieva rokas brīnišķīgo vadību liecina Apustuļu darbu grāmatā tās vietas, kur lasām, kā Pāvils izšķiras savā misijas ceļojumā doties uz Maķedoniju. Šis ceļojums nav nekāds izpriecas brauciens, ne ekskursija uz skaistām vietām. Nevar tam līdzināties arī lielum lielā vairuma tagadējo misionāru darbs pagānu zemēs. Kādos apstākļos Pāvilam nākas darboties, sludinot Kristus priecas vēsti - evaņģeliju, par to zīmīgu ieskatu dod viņa paša vārdi 1. un 2. Korintiešu vēstulē. Tur viņš raksta: ''Līdz šai pašai stundai mēs ciešam badu un slāpes, esam pliki un vajāti, bez pajumta, un mēs grūti strādājam savām rokām. Mūs lamā, un mēs svētījam; mūs vajā, un mēs paciešam; mūs zaimo, un mēs iepriecinām. Mēs esam kļuvuši kā par atkritumiem pasaulē, kājām minami visiem līdz šai dienai'' (1. Kor. 4, 11-13) un ''Daudz darbā, daudz... cietumos bez mēra sitienus ciezdams, bieži nāves briesmās. No jūdiem es esmu dabūjis piecas reizes četrdesmit sitienu bez viena. Trīs reizes dabūju rīkstes, vienreiz mani mētāja akmeņiem, trīs reizes biju ūdens briesmās, visu dienu un nakti biju jūras viļņu varā. Bieži biju ceļojumos, ūdens briesmās upēs, laupītāju briesmās, briesmās savu ļaužu vidū, briesmās pagānu vidū, briesmās pilsētā, briesmās tuksnesī, briesmās uz jūras, briesmās viltus brāļu starpā. Darbā un pūlēs, daudzās bezmiega naktīs, izsalkumā un slāpēs, daudz reiz badā, salā un kailumā. Bez tam vēl viss pārējais, ļaužu pieplūdums ikdienas, rūpes par visām draudzēm.'' (2. Kor. 11, 23b-28). Vai mēs, kas daudzi šinīs gados arī esam sadūrušies ar briesmām vaigu vaigā, nejūtam, cik dziļi, dziļi ir jānoliecas ap. Pāvila priekšā? Liekas, ka apustulim viņa uzdevums prasa pārcilvēcīgu piepūli, vairāk nekā mirstīgais cilvēks spēj panest. Bet Svētā gara spēkā Pāvils ceļas arvienu jaunā možumā un izturībā, jaunā sludināšanas priekā. Te, cilvēka nespēkā, Dieva spēks rāda, cik varens tas parādās un kādas lielas lietas tas spēj darīt.

SENĀS ROMAS AINA

Kad Pāvils mirst mocekļa nāvē, tikko iesēto sēklu tumsības varas tiecas atkal sabradāt. Nerona dārzos kristieši deg līdzīgi lāpām; par prieku pūlim, kas prasa maizi un izpriecas, Romas cirkos pretim izsalkušiem lauvām savu gājienu beidz tūkstoši bezbailīgu Kristus apliecinātāju. Ap pusotra gadu simteņa ir ilgušas kristiešu vajāšanas. Tad, 4.g.simteņa iesākumā, vajadzēja piekāpties visvarenajai Romas valstij. Kristus krusts bija izrādījies varenāks par visiem pasaules varenajiem, un vēstures gājiens sāka jaunu virzienu. Gan Eiropas kristianizēšana vēl prasīja darbu un upuņus paaudžu paaudzēs - taču arī tūkstoši gadu ir kā viena diena Dieva laika mērogā. Un atkal īstajā laikā Dievs aicināja savā darbā citu lielu vīru - reformātoru Mārtiņu Luteru. Pasaules vajāti, viņa ļaudis nepadevās, bet ja dzimtenē tiem ņēma mājas vietu, devās uz Jauno pasauli vai citām zemēm, tā aizvienu tālāk izplesdami loku, kur Kristus baznīca pacel savu karogu. Tāpat kā kristiānisma sākuma dienās, arī šis ugunskurs nebija apdzēšams, izmētājot atsevišķās pagales; projām aizsviestā degošā šķila neizdzisa, bet savā jaunajā vietā radīja jaunu ugunskuru, jo tā bija Dieva uguns, ko nevar apslāpēt cilvēka roka.

Mūsu laikā nu atkal esam apstājušies pie kāda sliekšņa, aiz kuŗa, liekas, Kristus baznīcas nākotne ir likta svaru kausos. Ar katru dienu vairāk pasaule apzinās komūnisma draudus; Pad. Savienībā un tās izplēšanās joslās baznīcu vajā un mocekļu skaits pieaug nepārredzamos apmēros. Bet arī tā saucamajā brīvajā pasaulē, zemēs kristīgās kultūras izauklētās Eiropas pašā sirdī, sadzīvē, morālē un filozofijā ieviesies daudz kristīgam garam svešu elementu. Vairāk vai mazāk atklāti savu naidu pret kristiānismu pauž visi tie strāvojumi, kas ierindojami plašajā amplitūdā sākot no visrupjākām bezdievīgā materiālisma formām līdz tam šodien daudzinātajam izsmalcinātā nihilisma paveidam, kas saucas par ateistisko eksistenciālismu. Diemžēl te jāpiebilst, ka arī pašu kristiešu starpā miljoni ir tādi tikai vārda pēc. Tādēļ nav ko brīnīties par neļaikes Sigridas Undsetes izteicienu 1948.g. Amster-

damā, ka Eiropa atrodoties tādā stāvoklī, ka uz to būšot jānāk sludināt Kristu indiešiem un ķīniešiem! Undsetes izteiciens toreiz gāja no mutes mutē, gan rodot piekrišanu, gan pretestību, bet neaizmirsīsim, ka Luteram šinī ziņā jau 1523. gadā nebija illūziju, kad viņš rakstīja, ka pasaulē ir pavisam maz kristiešu un neviens lai par to nebrīnas! "Pasaule un viss vairums ļaužu ir un paliek nekristīgi, kaut arī viņi būtu saņēmuši kristību un sauktos par kristiešiem." (Rakstā "Par laicīgo priekšniecību un cik tālu tai jāpaklausa.")

Vai lai secinām, ka Eiropas kristīgā kultūra briesmās un Pāvila darbs bijis veltīgs? Kad Pāvils, gandrīz viens, ar pavisam mazu pulciņu līdzstrādnieku, sāka savu misijas darbu, viņš nebūt nekalkulēja, kas no viņa darba iznāks un vai tas viņam būs pa spēkam. Viņš tā darīja, citādi nevarēdams, ļaudamies vadīt sevi Kristus Svētajam garam. Ikviens miesīgais cilvēks, arī mūs katru līdzi skaitot, ir Zaula stāvoklī, un tikai tādēļ var arī šāda veida pesimistiski jautājumi rasties. No vecā Zaula kļuvuši par Pāvilu, mēs būsim citi radījumi un arī pasaule mums atklāsies citā skatījumā. Kad būsim Pestītāju pilnībā atzinuši par savu personīgo Kungu, mūsu gara acis Kristu skatīs kā visuma Kungu, arī kā Kungu vēstures plūdumā - t.i. laicībā un tālāk mūžībā. Apbrīnojama ir Lutera ticība, kas visos vēstures notikumos, visos tās vīros un varās saskata visu izdarītāja Dieva apslēpto roku. Nebaidīsimies, ka pasaulē varētu būt spēki, kas par Kristu stiprāki; vairāk uzmanīsim, lai dabīgais cilvēks mūsos nav pārsvarā par garīgo cilvēku, to, kas tiecas pēc Dieva. Kristus ar tumsības varām, kas viņu ienīst, gan tiks galā, bet mums ir jālūko tikt galā vispirms ar mūsu pašu sirds kūtrību un vienaldzību ticības lietās, jo tās ir ļaunākas par visu citu, ko mēs saucam ļaunu. Pāvila darbs nav bijis veltīgs, jo Dievs arī šodien strādā, un brīnišķīgi strādā - pie savas valstības celšanas, tāpāt kā pirms 1900 gadiem, un ceļ to arī bez mūsu līdzdalības un, ja esam necienīgi Dieva bērni, tad arī pretim mūsu niecīgajiem un nīcīgajiem mērķiem un tieksmēm. Lai arī kas vēl notiktu pasaulē, Dieva valstība aug, un arī mēs augsim tai līdzi, ja būsim viņai atvēlējuši stūrīti savā sirdī. Uz to lai mums visiem Dievs palīdz šajā jaunajā gadā. Bet Dievam Tēvam, Kungam Kristum un Svētajam Garam lai ir slava un gods mūžīgi!

LEONIDS BREIKŠS

Mana atgriešanās pie Kristus

LIELAIS NEMIERS

II.

BET jo tālāk es aizgāju no savas bērnības, jo lielāks nemiers ir gājis man pa pēdām.

Ko gan visu es neesmu tvēris, lai savas slāpes dzesētu!

Daudz kas šajā dzīvē man ir licies dārgs un skaists un vērts, ka to satvert. Tad nu es esmu arī dzinies tam pakaļ. Dažreiz godīgāk, dažreiz - negodīgāk.

Daudzas lietas man ir likušās kā kāpnes uz augšu: ak - arī kā kāpnes pie Dieva.

Tad nu es esmu cīnījies par šīm kāpnēm: dienām un - savās nomoda stundās.

Es esmu cilvēkus bīdījis pie malas - ar taisnību un netaisnību.

Jo man likās - šīs kāpnes man ir jāiekaro!

Dažu labu reizi es uz brīdi esmu novērsis savas acis no Dieva - lai tikai augstāk varētu pakāpties. Jo man likās - taisnība ir manā pusē.

Pūļu man nav bijis žēl. Un - laika man nav bijis žēl. Jo man likās - tā ir mana īstā dzīve.

Bet arvien, kad man likās - es esmu krietni pakāpies, viss ir sabrucis, un es esmu kritis dziļi, dziļi lejup.

Es esmu kritis tik dziļi lejup, ka man ir licies: es nekad vairs nepiecelšos.

Bet arvien ir noticis kāds brīnums un arvien kaut kas mani ir pacēlis.

Nu jau ir dažs gads garām, kopš es vēroju, ka es arvien vecāks kļūstu.

Mani mati kļuvuši reti, un ap acīm man ir dziļas rievas, un es jūtu un saprotu, ka starp tiem, kas no skolas nāk, es esmu jau vecs.

Un kad uz ielas mani mazi puikas sauc kādreiz tā, kā es kādreiz bērnu dienās vecākus cilvēkus esmu saucis, tad es saprotu, ka es esmu jau krietni gājis pa to ceļu, kas, vismaz vienā posmā, pie šūpuļa sākas un pie kapa beidzas.

Un šādās reizēs vēl jo vairāk mani mocījis mans nemiers, un mana sirds ir bijusi satraukta, un man arvien prasījusi:

"Paskaties, cik ilgi tu esi jau dzīvojis! Un tāda liela daļa no tava mūža ir aizgājusi, it kā viņas nemaz nebūtu bijis, un tu nekā vēl neesi atradis, kas tavai sirdij mieru dotu.

Visos vējos tu maldies un klīsti.

Ko tu esi satvēris savās plaši izplēstās rokās?

Un tāds tu ej pretī savam vakaram?"

Tādos brīžos es esmu sēdējis pilns dziļas noskumšanas un man licies, ka mans Dievs mani ir atstājis, jo es Viņu neesmu īsti meklējis un jo mazāk - atradis.

Jo - patiešām tas ir skumji - zināt, ka tu drīz būsi galā. Un - tev no šejienes būs jāaiziet. Un - tu nemaz vēl īsti neesi sapratis, kam tu te esi bijis. Un - kas tev te bija jāpadara. Un kas - jāpanāk un jāiegūst.

*

Un tādos brīžos es esmu klusībā drebējis, jo es atceros kaut kur dzirdētus vārdus, ka ir ļaudis, kurus Dievs atmet un izstrīpo no savām dzīvības grāmatām.

Tad nu es esmu bijies, ka arī es neesmu viens no šiem.

MĀCĪTĀJS E. ĶIPLOKS

LUTERISKĀ BAZNĪCA AMERIKĀ

V. DARBĪBAS PRAKSE /BEIGAS/

DRAUDZES locekļu iesaistīšana draudzes darbā un draudzes sabiedriskajā dzīvē ir cita amerikāņu baznīcas prakses izpausme. Tā lielā mērā dibinās uz draudzes locekļu savstarpēja - un it īpaši mācītāju un draudzes locekļu personīga kontakta. Šo kontaktu apliecinādams, mācītājs allaž spiež ikvienam draudzes loceklim roku pēc vai pirms dievkalpojuma. Viņš apmeklē ikvienu ģimeni mājās, ja iespējams pat vairākas reizes gadā. Tādēļ viņš labi pazīst savu draudzes locekļu dzīves apstākļus, arī trūkumus un vainas. Viņš palīdz atrast darbu, ieteic savu draudzes locekli, aizstāv viņu, bet arī norāj un brīdina. Latvietim liekas, ka mācītājs varbūt pat par daudz iejaucas savu draudzes locekļu dzīvē.

Mācītājam palīdz pati draudze, uzdodama saviem pārstāvjiem atbalstīt mācītāju vizitācijās (t.s. every-member visitation). Īpaši cenšas uzmeklēt tos draudzes locekļus, kas no draudzes atraujas un uz dievkalpojumiem nenāk.

Draudzei jābūt kā vienai lielai ģimenei, kur viens otru pazīst. To cenšas panākt iesaistot ikvienu viņam atbilstošā grupā: sievietes - palīdzības, misijas vai Bībeles lasītāju pulciņos (Ladies Aid, Women Missionary Society, Bible reading circles), vīriešus - brālībās (Brotherhood) u.t.t., kas ar Bībeles studijām un priekšlasījumiem sekmē kristīgā pasaules uzskata izveidošanu un bez tam sniedz sabiedrisku izklaidēšanos. Pēdējā Amerikas mazpilsētu un lauku iedzīvotājiem ir ļoti ierobežota kulturālu biedrību trūkuma dēļ. Sabiedriskajai sadzīvei kalpo šo organizāciju rīkotie mielasti, ekskursijas un nometnes. Tādēļ arī kafijai Amerikas baznīcas dzīvē liela nozīme, jo neviens no šiem sarīkojumiem bez tās nav lāga domājams. Patiesi, ģimenei, kas sabiedriskā dzīvē baznīcā ir tuvināta citām un atrodas ar tām pastāvīgā sakarā, no draudzes kopības gandrīz neiespējami atkrist.

Draudze arī veicina savu locekļu saimnieciskos pasākumus un bieži tos dibina vīri, kas iepazinušies draudzē. Tādā ziņā draudzei Amerikas sabiedrības strukturā ir lielāka nozīme kā Eiropā.

Amerikāņu draudze rūpējas par tiem, kas jau ir draudzē. Tiem jābūt dzīviem zariem (sal. Jāņa ev. 15, 5). Bet draudze rūpējas arī par draudzei atlūzušajiem zariem. Pazust nedrīkst neviens (Jāņa ev. 17, 12). Draudzes locekļi ziņo mācītājam par ikvienu, kas pārnācis dzīvot draudzes robežās un pūlas viņu piesaistīt savai draudzei. Būtu maldīgi šo interesi izskaidrot tikai ar cenšanos pievilkt draudzei jaunu maksātāju, kā tas mums daudzkārt šķiet. Dziļākais iemesls ir evaņģelizācija. Ar to luterāņu baznīca pēdējā laikā varējusi daudziem cilvēkiem parādīt ceļu pie Jēzus. Ikviens "atlūzušais" ir tāpat reģistrēts draudzes kartotekā kā draudzes loceklis, tikai savā nodalījumā, un draudze nerimstas, kamēr viņa kartīti var pārcelt uz aktīvo locekļu nodalījumu.

Evaņģelizācija ir trešais, ko varam atzīmēt kā Amerikas baznīcas izkoptu darbības lauku. Primārie līdzekļi šeit ir personīgais apmeklējums, plakāti, brošūras (traktāti), radio, prese. Kad kontakts nodibināts, iespaida padziļinājumu panāk ar priekšlasījumiem, dievkalpojumiem, filmām, grāmatām, žurnāliem. Lai atklātu misijas objektus, luterāņu draudze - viena pati vai sadarbībā ar citām evaņģeliskām grupām - laiku pa laikam personīgu vizitāciju ceļā, konstatē visu attiecīgā apgabala iedzīvotāju piederību resp. nepiederību baznīcai.

Visas luterāņu grupas pēdējā laikā ir radījušas īpašus kapitālus (Home missions funds), no kuriem atbalstīt jaunu draudžu dibināšanu vai pabalstīt esošās sekmīgākai darbībai. Šo darbu koordinē Luterāņu nacionālā padome (National Lutheran Council) un tas aptver visu Ameriku.

Baznīcu darbam Amerikā ir vajadzīgi prāvi līdzekļi. Amerikāņu baznīcas finanses eiropieti varbūt pārsteidz vēl vairāk nekā citi baznīcas pasākumi un metodes. Vispirms ir svarīgi, lai draudzei nauda ienāktu regulāri. To panāk ar iknedēļas maksājumiem, kuŗus savāc ar aploksnītēm. Draudzes loceklis savu maksājumu ieliek aploksnītē, kuŗas draudzes darbinieki savāc dievkalpojuma laikā kopā ar draudzes upuri. Aploksnīšu sistēma noder arī draudzes disciplīnas pacelšanai, jo liecina par dievkalpojumu kārtīgu apmeklēšanu. Maksājumu pakāpeniska nodošana ceļ draudzes budžetu, jo tādā ceļā lielākas summas vieglāk nomaksājamas. Regulāriem maksājumiem baznīcai pieradina jau svētdienas skola. Arī svētdienas skolnieki savus ziedojumus ieliek aploksnītēs tāpāt kā pieaugušie.

Parasti budžeta gada sākumā draudzes loceklis dod rakstisku solījumu (pledge), ka maksās ik nedēļas baznīcai noteiktu summu. Ideālā likme ir desmitā tiesa (3. Mozus gr. 27, 30, 5. Mozus gr. 14, 22), bet praktiski katrs maksā pēc savām spējām. Vīrs un sieva sastāda vienu maksātāju vienību.

Nozīmīgs postenis draudzes budžetā, īpaši speciāliem mērķiem, ir ziedojumi kādas personas piemiņai (memorial).

Draudzes pārvaldes aparatā saimnieciskās funkcijas (Board of Trustees or Directors) parasti no garīgajām funkcijām (Board of Deacons) ir šķirtas. Galvenās amatpersonas ievēl draudzes sapulce, zemākās izrauga īpaši šim nolūkam pilnvarota komisija.

Amerikas luterānis ir nesalīdzināmi devīgāks kā eiropietis. 1950. gadā atsevišķo grupu luterāņi ziedojuši savai baznīcai no $25.13 līdz $50.78, t.i. 1,9 - 3,8% no vidējā personīgā ienākuma, kas 1950. gadā bija $1325 gadā. Visaugstāko likmi devusi United Evangelical Lutheran Church ($50.78), zemāko t.s. somu sinode (Suomi Synod). Luterāņu ziedot gribu tomēr tālu pārsniedz dažas citas grupas, piem. Free Methodist Church ($169.11 no personas).

MĀCĪTĀJS OSVALDS GULBIS

DIEVA VĪRA DIEVPALĪGS

TEVI līž līdumus, plēš plēsumus un izcērt ceļu uz labāku nākotni ar cirvi un ar zobenu. Zeme dun, kad viņi nāk, un ugunī un negaisa padebesī stiprs un dusmīgs viņiem pa priekšu iet viņu Dievs. Viņi pienāk pie jūras - un jūra pašķiras. Viņi iet pār tuksnesi - un tuksnesis viņus paēdina. Kad, uzbrukumā dodamies, viņi rēc, nocietinātu pilsētu valņi sagrūst, un, viņu cīņā noraudzīdamās, saule aizmirst norietēt.

Kas nu nekaitētu dzīvot dēliem! Meži nolīsti, plēsumi uzplēsti; sēj un pļauj un dzīvo bez bēdu. Bet nekā! Dēliem atkal sava bēda.

Jozum bija apsolījums: viņš savu tautu pārvedīšot mājās. Un viņš pārveda. Bet viegli viņam tas nenācās. Stipru plecu turēti, tēvzemes vārti vērās lēni un negribīgi. Asiņaina ausa gaisma pār apsolītās zemes pakalniem, un, tikko pa tēvzemes vārtiem ienācis, dēls daudzreiz saļima blakus tēvam ar šķēpa vai bultas smaili sirdī. Gari gadi pagāja smagās cīņās. Taču trimdinieku senais sapnis bija piepildījies: viņi bija atkal savu druvu vidū, atkal mājās, kā bites, kas aizlijušā vakarā atgriezušās savā stropā. Tēvi sakrustoja nogurušās rokas mūža dusai un aizmiga Dievu slavēdami. Bet dēli? Vai arī dēliem prāts nesās Dievu slavēt?

To jau varētu pajautāt kaut bagātā Joasa dēlam Ģideonam - puisis kā ozols, veikls izdarīt, atjautīgs atbildēt. Bet nezin vai šoreiz būtu īstā reize. Ģideons pašreiz ļoti nevaļīgs. Ciemiņus un ciemiņu jautājumus viņš pašreiz gaida vismazāk. Steidzams darbs viņam padarāms. Diemžēl tieši tad, kad tev rokas pilnas darba, atgadas, ka uzbāzīga atmiņa sāk spindzēt ap tavu galvu kā rudens muša. Tu netiec un netiec no tās vaļā. Un - lai mērs būtu pilns - arī ciemiņi klāt.

Ģideonam jādomā par tādu pat rudens dienu, kā šī, kad šepat viņa tēva sētā un zem šī paša ozola kaimiņu zēns Simkus viņu aicināja nākt līdz ābolos. Tādās saulainās rudens dienās āboli, kā zināms, mazus zēnus gaidīt gaida. Visu vasaru ābeles zarā izšūpojušies, tādās dienās viņi metas uz galvu samtainā zālē tikpat kā zaļā atvarā un tad gandrīz vai lūgšus lūdzas: Nu, zēni, nāciet taču un paceliet mūs! Ar āboliem tātad viss bija kārtībā. Nepatīkami bija tikai tas, ka ābolos toreiz bija jāiet vecā Lēvja dārzā, un šis apstāklis Ģideonam bija licis mazliet šaubīties. Vecais Lēvis jau nu ciema puikas nevarēja ne acu galā ieraudzīt. Ko gan viņš teiks, tos ieraudzījis savā dārzā? Jautājums nebija vieglais, un nezin vai to arī Simkus būtu varējis atbildēt, bet viņš bija izpētījis, ka ap šo laiku Lēvis guļot pusdienas nomidzi un tāpēc viņš, droši vien, neteikšot nekā. Diemžēl Lēvis bija pamodies ātrāk, kā paredzēts. Var arī būt, ka viņš todien dienvidū nebija gājis nemaz. Kas viņu zina? Bet todien Ģideonā nostiprinājās atziņa, ka lauva laikam ir bīstams tikai lielajiem. Maziem puikām zizāmās reizēs kaimiņu saimnieks ir daudz bīstamāks. Divdesmit rudeņu jau būs pagājuši, bet to dienu pieminot, Ģideonam vēl tagad tirpuļi pāriet pār kauliem un kauna sārtums saskrien sejā. "Zagļi, zagļi!" vecais vīrs bija kliedzis, pats savos paltrakos pīdamies un abas rokas pār galvu sacēlis. "Ķer-r-riet!"

"Dievs palīdz!" pēkšņi kāds puisi iztraucē darbā un atmiņās. Un kaut gan, pēc balss spriežot, tas vecais Lēvis nevarētu būt, vecais vīrs, blakus minot, jau arī sen kopš aizgājis pie tēviem, un Ģideons šoreiz ir pats sava tēva sētā, puisis satrūkstas ne pa niekam. Mute viņam sakustas, kā sveicienu atņemt gribēdama, bet nepasaka un tā ir paliek vaļā. Ģīmis melns kā elles krāsnkurim un abas rokas - pilnas pelavu. Nu, te jau pat vecajam Lēvim būtu jāsmejas, kas kopš savu bērnu nāves nekad vairs nesmējās. Bet laipnā dievpalīga devējs, stalts sirmgalvis - nesmejas.

"Dievs palīdz, dēls!" viņš atkārto.

"'dies!" puisis norūc ne sliktāk par nelaiķa Lēvi un aizsviež peļus pa roku galam. Viņam ir darbs darāms, un viņš neļausies traucēties. Viņš met sauju pēc saujas, tikpat kā ūdeni no grimstošas laivas smeldams. Skatītāji te lieki, tas skaidrs. Vecajam vajadzētu prasties un iet, vēl jo vairāk tāpēc, ka daža pelus sauja, pret vēju mesta, to ietin kā mākonī. Bet negaidītais ciemiņš - Ģideons neatceras to redzējis - stāv turpat ozola ēnā, pārsteigtajam puisim līdzās, slaukās un nesaka ne vārda.

"Nu, ko tu gaidi?" Ģideons vairs nevar izturēt. "Ja maizi gaidi, tad labāk pienāc jaunnedēļ. Mēs tajā pašā dienā necepam, kad kuļam."

"Paldies, paldies, dēls, par piesolījumu," saka sirmgalvis, klepodams, "maizi... khē, khē... es negaidu. Gaidu, kad tu atņemsi manu dievpalīgu. Stiprs jau tu esi, to redzu. Muļķis arī vis neesi: labāku laiku un vietu tādam darbam ir es nebūtu atradis. Bet ja jūs, jaunie, domājiet, ka Dieva palīga jums nevajaga, tad jū s pievilsieties."

"Ak, jūs vecie, ar savu Dievu un savu Dieva palīgu!" nu arī puisim sprūk valoda vaļā. "To vien jūs zināt: Dievs rītā, Dievs vakarā! Dieva palīgs? ! Kur tad ir tas Dieva palīgs? Kur ir? es prasu. Vai tu viņu mums atnesi? Ej tad nu ar savu Dieva palīgu aiztriec midiniešus! Siseņi, krusa un mēris nav ļaunāki par viņiem. Vārpas vēl nav aizmetušās, kad viņi jau klāt ar saviem vēršiem, kamieļiem un ēzeļiem - un savām teltīm un pievāc mūsu zemes labumu... Jā, varu iedomāties - noskatīšanās jau tev te varena: bagātā Joasa dēls zog pats savu labību. Bet citādi ne tēvam, ne dēlam nav ko ēst! Patiesi, varens skats!" puisis runā, it kā pats sevi vērodams, "Ģideons kuļ labību v ī n a s p a i d ā un - pašā pusdienas karstumā. Ko lai dara! Tas ir tas laiks, kad arī midinieešu suņi guļ... Un tā septiņi gadi! S e p t i ņ i g a d i! Un jūs tikai skandiniet: Dievs un Dievs! Dievs tēviem palīdzējis. Ja viņš ir tāds palīdzētājs, kāpēc tad viņš vairs dēliem nepalīdz?"

"Zinu, dēls, zinu," saka sirmgalvis skumji. "Nav viegli arī jums, dēli. Bet kaut jūs zinātu, cik grūti bija tēviem! Vai tu domā, ka Ēģiptē bija vieglāk? Vai tu domā, ka tuksnesī bija viegli? Dēli, jūs esat novērsušies no Dieva! Atgrie-

žieties pie Dieva, un Dievs arī jums palīdzēs! Jā, jā, ienaidnieku gan esam uzvarējuši, bet ienaidnieka netikumi uzvar mūs. Tu jautā: kāpēc? '' saka sirmgalvis, brīdi padomājis. ''Arī es tev jautāšu: kāpēc? Kāpēc mūsu ļaudis mūsu zemē kalpo mūsu ienaidnieku elkiem? Tu saki: mēs vecie tikai Dievu pieminot. Un ko darāt jūs, jaunie? ''

''Ko darām mēs, jaunie? '' domā Ģideons, uz vīna spaida malas apsēdies un darbu aizmirsis. Dievpalīga devējs jau sen aizgājis. Arī dienvidus laiks pāri. Iečīkstas durvis, nodim soļi - mājinieki jau pamodušies, bet puiša acis kā piekaltas midianiešu teltīm, kas tālumā balto kā nelaikā nokritis sniegs.

* * *

''Čiep, čiep!'' saka zvirbuļu vecis ozolā, kad citu rītu saule sāk sildīt spārnu, aiz kuŗa viņš palicis savu gudro zvirbuļa galvu. ''Čiep, čiep! Nu vairs gulēšana nav! Katru dienu graudus atrast tīrā mantā vis negadās!'' Zvirbuļi nav izvēlīgi, tas tiesa, bet tiem vēl ir kopības instinkts. Tā viss zvirbuļu bars sakrīt pelavu kaudzē un triec un mielojas, kā dažreiz pie apkūlību galda. Taču zvirbuļu prieki nav ilgi. Joasa sētā sabrūk cits bars - uztraukti ļaudis.

''Ģideonu!'' viņi sauc un vicina dūres. ''Ģideonu!''

''Tēt,'' Ģideons modina tēvu. ''Celies, tēt, kaimiņi!''

Nogrūdis apsegu un uzmetis plecos mēteli, Joass - tāpat basās kājās - iznāk uz sliekšņa.

''Nu, labrīt, labrīt, kaimiņi!'' Joass atņem neteiktu labrītu. ''Kas

tad kaimiņiem lēcies? Redzu esat nobruņojušies kā īsti karļa vīri. Vai ta' vilks dzenams, jeb -'' Joass pamet ar galvu uz midianiešu teltīm, - ''nācāt meklēt sev karļa vadoni?''

''Ģideonu, Ģideonu!'' sauc pūlis un Joass vairs netiek pie vārda. Pa tam izspiežas priekšā apaļš, sārts vecītis un čāpstina savu bezzobaino muti.

''Ļaudis!'' sauc Joass, ''ļaudis, ļaujiet taču ciema vecākajam runāt!''

Pūlis pamazām norimst, un nu beidzot var sadzirdēt, kas ciema valdīšanai sakāms.

''Joass! Mēs-e atnācām pēc-e tava dēla.''

''Tā? '' brīnas Joass, ''kot' jums no mana dēla vajaga? ''

''Nāvi, nāvi!'' sauc agrie ciemiņi.

''Pagaidiet, pagaidiet,'' Joass atkal paceļ balsi. ''Lai taču runā ciema vecākais,'' bet var just, ka šo māju saimnieks, kas savus kaimiņus pārāk nopietni neņem un jau dažu labu joku pieredzējis, nav vairs īsti drošs, vai arī šo traci izdosies pārvērst jokā. Dievs pas', ko ta' tas puisis būs izdarījis?

''Pagājušo nakt-e,'' velk savu runu ciema vecākais, ''e-apgāzts lielā dieva Baala altāris un nocirsts-e dievietes Ašeras koks. Un mums-e ir zināms, ka tas ir tava dēla, ek, Ģideona roku darbs.''

''Tā? '' brīnās saimnieks un nobrauka smaidu sirmajā bārdā kā medus pilienu, kas pieķēries pie vaiga. ''Tā jau nopietna lieta. Bet ta' jau manaties prom pie laika, lai varu saņemt - kas zina! - augstos viesus - Baalu un Ašeru - pašus. Viņiem taču pārestība notikusi, ne jums. Vai Baals un Ašera jūs šurp sūtīja? '' Joass noprasa stingri, un kad neviens neatbild, pagriežas un ieiet istabā.

Tā nostrostēts, pūlis pamazām sadilst. Piesardzīgie nozūd pirmie. Pēc aizmanās arī dedzīgie. Beidzot ciema vecākais redz, ka palicis viens pats. Viņš paceļ vienu kāju, paceļ otru kāju kā runcis, sniegā iebridis, pastiepj kaklu, kā dziesmu uzņemt gribēdams, tad arī viņš pagriežas un aizčāpo: nebūšana gan notikusi, bet ej nu tu sazini? Varbūt tiešām labāk piemiegt acis...

Par tādu lietas iznākumu apmierināts arī zvirbuļu vecis, kas ar visu savu baru notikumam sekojis no drošas vietas - ozola zara: ''Tāds pat zvirbuļu bars vien esat, ja arī par cilvēkiem saucaties,'' viņš ne bez pašapziņas nodomā un skaļi saka: ''Čiep, čiep! Pie galda! Labs tas graudiņš, kas uzlasīts.''

Turpmāk beigas.

Uz trešā gada sliekšņa

Ar šo Jaungada izdevumu mēnešraksts Mājas Draugs uzsāk savu trešo gadskārtu. Sakarā ar to lai atļauts mazliet pakavēties pie mēnešraksta tapšanas un tā uzdevumiem.

Kad pirmajiem D.P. izkāpjot Amerikas krastā, pirms apmēram diviem gadiem Amerikas Nacionālās luterāņu apvienības aprindās pacēlās doma par garīgu periodiku iecerotāju mātes valodā, daži Amerikas luterāņu baznīcu vadoņi neslēpa šavas šaubas: Vai tas būtu vajadzīgs? Tagad, pēc divu gadu pieredzes šaubu vairs nava. Jautājumu ir izšķīruši lasītāji paši. Kuplā lasītāju saime, kas turpina pastāvīgi augt, ir teikusi noteiktu: Vajaga!

Cik bezpalīdzīgs taču ir svešā pusē cilvēks bez valodas! Kaimiņi var būt diezcik laipni, sirsnīgi, izpalīdzīgi, ja nav valodas, cilvēks jūtas pazudis, it sevišķi, ja tas ir viens cilvēks, vai viena ģimene starp svešiem. Un tādi mēs esam viss lielais vairums. Lai daudzmaz iemācītos valodu ir vajadzīgi gadi, ar mēnešiem vien nepietiek.

Bet arī tad, kad pirmās valodas grūtības pārvarētas, izrādās, nav nemaz tik viegli saprasties. Te nav vainīgi ne vieni, ne otri. Vainīga ir pati dzīve, kas mūs vedusi pa dažādiem ceļiem. Mēs dzīvē esam tik daudz zaudējuši, ka daudzreiz jūtamies kā amputētie starp veseliem. Lai daudzmaz aprastu ar to, kas zaudēts (un te es bez šaubām nedomāju materiālās vērtības) - arī tur vajag laika. Ciešanas cilvēku

padziļina. No tām mums nav jākaunās. Bet nav arī nekāds noslēpums, ka veselajam un slimajam (pat tad, kad tas atveseļojies) nav gluži tās pašas intereses un dzīves uzskats, jo ciešanu skolā ilgāk pabijis, cilvēks sāk - un tikai tad tā ir bijusi svētīga skola - uz dzīvi skatīties citādāk.

Vēl viena lieta. Mēs nevaram aizmirst un nekad neaizmirsīsim tos, kas palikuši aiz dzelzs priekškara un ja arī tur būtu tikai kapi vien...

Visus šos iemeslus ievērojot ir skaidrs, cik nepieciešams mums garīgs mēnešraksts mūsu mātes valodā un cik nepieciešami, lai uz mums runātu cilvēki no mūsu pašu vidus, kas mūs vislabāk zina un saprot. Tāpēc sirsnīgs jo sirsnīgs paldies mēnešraksta izdevējai Amerikas Nacionālajai luterāņu padomei un visām tajā apvienotajām Amerikas luterāņu baznīcām (sinodēm) par materiālo atbalstu, Nacionālās lut. padomes eksekūtīvajam sekretāram Dr. H.C.Hoijeram, kas uzmanīgi seko katra mēnešraksta numura tapšanai, visiem pašaizliedzīgajiem līdzstrādniekiem un atsaucīgajiem lasītājiem.

Amerikas Savienotajās Valstīs mēs esam daudzā ziņā privilēģētā stāvoklī. Cik vientulīgi taču jūtas mūsu tautieši citās zemēs, kuŗiem nav pat sava garīga laikraksta! LWF, kas mums jau daudz palīdzējusi, grib tāpēc palīdzēt arī šinī ziņā. LWF direktors Dr. S. V. Hermanis ir apsolījies darīt visu iespējamo, lai sākot ar 1952. gadu mēnešraksts Mājas Draugs būtu pieietams arī mūsu tautiešiem citās zemēs.

Lasiet! Pasūtiniet! Ieteiciet! Tikai tad, kad paši sev palīdzēsim, arī citi mums palīdzēs un cits citam palīdzot, palīdzēsim arī sev pašiem.

1952. gadam savu līdzdalību jau apsolījuši prof. K. Kundziņš, prof. Edm. Šmits, māksl. A. Bērziņš, Dr. E. Roze, Arturs Priedītis u.c. Cerams, ka radīsies arī jauni rakstītāji. Pagājušo divu gadu 22 numuros publicēti 45 dažādu autoru raksti un dzejas. Šo daudzpusību Mājas draugs centīsies uzturēt arī 1952. gadā. Diemžēl, nelielo apmēru dēļ, dažam iesūtītajam rakstam uz iespiešanu nācies gaidīt pat pusgadu un vairāk. Ja izdosies mēnešraksta apmērus palielināt kaut uz 12 lappusēm, arī šai ziņā apstākļi uzlabosies.

Ar pag. gada decembŗa numuru esam sākuši iespiest mūsu aizvestā dzejnieka L. Breikša, kādreiz Latvijas Ev. Lut. Baznīcas garīgajā laikrakstā Svētdienas Rīts iespiesto rakstu "Mana atgriešanās pie Kristus". Diemžēl, redakcijas rīcībā nav raksta noslēguma. Ja kādam būtu šī raksta noslēgums resp. Svētdienas Rīta 1937. g. 20. jūn. nr-s (nr. 25), laipni lūdzam to mums atsūtīt. Kristus ir mūsu cerība laicīgi un mūžīgi. Atgriešanās pie Kristus un pulcēšanās ap Kristu - mūsu vienīgais glābiņš.

Ar kristīgu dievpalīgu Jaunajā gadā

mācītājs Osv. Gulbis

Published by
NATIONAL LUTHERAN COUNCIL
327 South La Salle Street
Chicago 4, Illinois

For the spiritual care of Latvians of Lutheran faith, recently resettled in the United States.

For information write to the above address. Attention: Latvian Paper.

MĀJAS DRAUGS
DIVISION OF AMERICAN MISSIONS
NATIONAL LUTHERAN COUNCIL
327 South La Salle Street
Chicago 4, Illinois

Return postage guaranteed

Sec. 34.66, P.L.&.R.
U.S. POSTAGE
PAID
Chicago, Ill.
Permit No. 9375

POSTMASTER: If addressee has removed and new address is known, notify sender on Form No. 3547, postage for which is guaranteed.

FRIEND OF HOME

English Translation of the Latvian Paper Majas Draugs

Volume No. 3 January, 1952 No. 1

Archbishop Dr. T. Grinbergs

AT THE TURN OF THE YEARS

When a man whose life was bound to ours by love departs from us, leaving for eternity, it brings us into excitement, it grieves our heart, even more: with the departing man is descending into the grave something that was tightly bound to our inner life, to our thinking and feelings - a part from us ourselves. As if to such a faithful and good companion to whom we were bound by the good and rainy days, by joys and sorrows, victories and losses - we say farewell also to the old year. A year ago when we met him, he was quite a stranger. We looked at him with fear and hope and in the course of time we learned to know him more and more. He witnessed when we lived wisely and when we lived foolishly, when we did and when we did not fulfil our duties, when we rejoiced and when we mourned.

The thoughts and feelings with which we are standing at the grave of a beloved one of ours might be very different. It would be terrible indeed if someone, standing at the beloved one's grave, had to think: He departs as my accuser, for I embittered and spoiled his life. And sad enough when we learn to know only at the grave what the deceased has been to us. Good for him who in his farewell's sorrows can stand at the grave of the deceased and say: Praised be the Lord for everything. Have we not the same feeling when at the year's end? Could we say anything better than: Thanks to God for everything! When visualizing all that the old year has given to us and all that he has taken from us. But have we not the feeling that the past year was a year of worrying, a serious and hard year? It seems we have been scattered even more than we were a year ago, many of our enterprises to which we looked forward with great expectations - in the field of education as well as in the field of arts have begun to fall to ruins. Many beloved ones - some suddenly, some after a bad illness - have found their last rest in a foreign soil. Many a happiness has collapsed, many broken hopes have been left on the way of our life, many had but a thin slice of bread; in short, the burden of this life for many was heavy indeed. The whole mankind too, had not come to the expected peace. Nevertheless, had we not during the last year also such times for which we could say thanks to God? Have we not mourned and complained where there was no real reason for moaning. God is love. He was love also the last year. He guided, he blessed and protected. His sun shone and His blue sky arched above us. God's blessing rested upon many a day. Each cloud of worryings and sorrows had its silver lining. And when the burden was heavy, there was strength enough for its carrying. Probably some were in great despair thing: Now I cannot go any farther. But he endured. When remembering all the blessings, cannot we too join with the apostle, saying: "Thanks be to God which always caused us to triumph in Christ." We have reasons enough for saying thanks to God. Let no one think he will be happier when saying

thanks to no one, even not to God. He will be happy who says farewell to the old year and who starts the new one with no bitterness for he is trusing God and saying thanks to God; Thanks to God! He caused us to triumph in Christ. And he that overcometh shall inherit all things.

Victory is the subject under discussion, but which victory? Now all our experiences we can divide into three groups, namely: our sufferings, our trespasses, and our duties, or: the suffering, faults and the success - these are the three things which we have to overcome.

There should be mentioned, however, that the most important are not those things which we have experienced, but how we have experienced the things. Two persons might have the same experience, but to the one his experiences might have brought blessing; to the other, however, disaster. An illness might mislead one from God; to another, however, it might bring revival.

Now the big question of the turning years appears: How did you stand your experiences? How did you behave, when sufferings depressed you, when your trespasses did not give peace to your conscience, and what influence had your success to you?

There are such who have not been influenced by their experiences ever. They are the indifferent ones. They are neither hot nor cold. They are lukewarm. And there are others who have been influenced by their experiences in the wrong way. Instead of softening they have hardened their heart; instead of making them thankful, they embittered them; they had to liberate them from their wickedness, but they made them even more wicked, and instead of blessing they caused misery. We all, however, want to belong to those for whom all their experiences have brought blessing. It will happen only when we shall appear in the light of God's grace, when we shall wait for God's help and when we shall keep in our memory the word: He that overcometh shall inherit all things, and thanks be to God which always causeth us to triumph in Christ.

But what is it that shall be overcome? Three things have already been mentioned: our sufferings, our trespasses and our successes.

A thoughtful writer has written a book with the title: The Human Destiny. The first part of the book deals with the human life as entirely senseless, chaotic and miserable. There is no light, there is only a deep despair. But suddenly the picture changes. What happened? God entered the human life; as the Love, He guided the humans through darkness and sufferings to the light and joy. Now the writer examines the way of the human life once more and now everything becomes sensible and significant because of the light that shines upon everything from above. Now God is present. God knows, summons, guides, and blesses the human beings. So, "to overcome" means to let the light from above shine upon everything and to see God's love in everyting. Only that love of God will enlighten the darkness of sorrow. Let God's light shine upon your burdens and sorrows, your loss of home, the graves of your dead ones and upon your hardships.

At the turn of the years when remembering all the moans that we sent to heaven, all the tears that we wept in our heart's sorrows, all the tribulations that we had to undergo - let us not forget that promise which God had given us, namely, that he has the thoughts of peace toward us. He does not will our punishment, but our mercy, our salvation and perfection. Of Him, through Him, and unto Him are all things. To Him be glory forever.

When we are casting all our anxiety upon God, there are three truths which become revealed to us, concerning our suffering.

The first truth: In comparison with the sufferings of others and of all the world your suffering is very small. Be therefore patient. The second truth: Our suffering is nothing unnatural or extraordinary. We surely know that we are not in the world to be prosperous, but to become good. That is the purpose of the suffering sent by God.

The third truth: The sufferings awaken our consciousness, they make us to regret our trespasses. The latter also are shone by God's light. Our sufferings lead us to the depth of confession of our sins and they lift us up to the height of grace. By our own strength we shall not reach it. We should be taught by that painter's picture of John the Baptist under the cross of Calvary. This man who made the preparations for Christ shows there to Jesus as if saying: Behold, the Lamb of God, that taketh away the sin of the world. Let us also stand in the light of the cross of Jesus and all our trespasses shall be forgiven.

But there is one triumph more to which we shall come, namely, the triumph over our success. But how? Shall we not rejoice, shall we not be thankful for our successes, for the victories to which we have come? What about our external and internal achievements, our virtues and our good deeds that adorn our life? Are they not good things? Of course they are good but there are great dangers hidden in them. Certainly it is good for us if we can say: The last year really was a happy year for us. There were no losses; I could establish my life; in my spiritual life also I have been richly blessed: my character has been strengthened, my will has been hardened, my emotions have become deeper. I have favored charity, and my work has brought blessing. For all that be thanks to God. Nevertheless even in this gratitude there is danger hidden. And what danger? A danger of standstill, a danger of saying thanks to us ourselves, a danger of being proud of our own sinless life, our deeds and pious emotions. But nothing can part us more from God than our self-complacency. Therefore when beginning this new year let us form a resolution for ourselves that we will overcome also our virtues, our successes and our victories. But perhaps to some people this might seem a strange demand. Therefore one question more: What is the difference between the good and wicked man in the eyes of God?

When walking along the streets of a city, we notice a big difference between the big and the small buildings. When we, however, leave the ground in an airplane, from some hundred kilometres height there is no difference anymore. The same thing happens when God looks down to the humans: There is no one who is doing well - not a single one. When God looks upon us, when He speaks to us and when He judges us - all the differences disappear. Even the best cannot stand before Him.

At last, let us look at the old year with its joys and sorrows walking before our spiritual eyes once more. They year sinks into the depth of eternity. As to us, the mentioned God's words shall resound in our hearts, so that we might overcome not only all our sufferings and all our trespasses, but also our successes, virtues, deeds, triumphs. At the turn of the years I have two things to wish. They are: sing a song of jubilation and make a solemn promise - a song of jubilation for the last year and a solemn promise for the coming one. The song of jubilation sounds: In Christ I have overcome all that I suffered, sinned and achieved; and the promise - I will overcome the darkness of sufferings, the chains of sin and the false self-complacency. Looking forward to that, God might be praised for He has made all things good. Amen.

L. Berzins

A FESTIVAL HYMN

High and holy God Almighty
The firmament, our soul and body
Is holding with His sturdy hand.
With the multitudes of heaven
We parise Thee God today and ever
On earth and in Thy heavenly land.
Our anthem now resound,
Our voices sing it loud
For Thy glory.
From ancient times
As silvery chimes
It shall resound eternally.

Strong are rulers of the darkness,
Our will and power can's protect us;
We're worrying and frightened.
Waves are raising up to heaven;
We haven't success on our endeavor.
How could we be enlightened?
Thou art our help, the best;
Thou can rebuke tempest.
Shall we perish?
Keep guiding us,
Victorious,
Lord God forever glorious.

Thou who art the Lord of nations,
Receive our humble adorations,
Unite us with Thy heavenly host.
Through Thine Son Thou hast redeemed us;
Thou wilt not leave Thine flock comfortless;
Beseech we Thee through Holy Ghost.
Thine servants we will be
Here and eternally.
Heavenly Father,
Lift up our eyes
From earthly ways
To those who are with Thee always.

* * *

Rev. Osvalds Gulbis — St. Luke 5:1-11

IN CHRIST'S NAME

Every period in the life of a man, as well as of all mankind, has its own claims, its own sorrows and its own joy even though that joy for a certain time might only be that some tens or some millions can say: "Thanks to God - the bitter cup passed by for us" or - "we had not to drink this bitter cup to the end."

Therefore every time, and every man of any period - or more properly said - every society of men has its own word of God.

To us, the Latvian people "and those living in our century and sharing our fate), God speaks particularly in the words above mentioned. Of course that does not mean that we have not to listen to anything else; that we may pull this sheet out of the Bible, keep it like a dear letter in our pocket, and forget all the other sheets of the Bible. As one or two instruments of a symphonic orchestra sometimes stands out over the whole orchestra, so some words of the Bible seem to stand out more emphatically to certain men in certain times than the rest, because they have a better resonance in our souls.

It is morning, yet it seems not to be a particularly early hour of the morning, when we meet Peter at the lake-side of Genezareth. He is not the only one there.

There are many such as Peter. "Lord, we have toiled the whole night and have taken nothing." The boat is pulled out on the shore, and the nets are washed. The blistered hands are burning, the tired eye-lids are closing. They are men who have toiled and worked hard, and have gained nothing. Overclouded is the sky and overcast their faces. But this gloomy scene has something bright too - it is the bright appearance of Christ. Christ is near to these men, and they are near to Him. Only that distinguishes them from all others who, perhaps, have had still less luck.

Who has sought and found one another - Christ them or they Christ - matters not this time. What is important is that here - at the lake-side of Genezareth - a service is held, and Christ Himself conducts it, using Peter's boat as a pulpit. It is not known what He said. The only thing we know is - and that is the main thing in every worship, at church or at home - that this service on the shore of Genezareth closes with a new, confident, yes, perhaps even in a certain respect, seemingly hopeless "go ahead" into the depth of life, the everyday darkness, but - in the name of Christ.

And it has its blessings.

"Master, we toiled all night, and took nothing, but at Thy word I will let down the nets." Friends, are our boats not drawn out on the shore? Is there not behind us a long hopeless night, perhaps - a whole age? What did we get? What is our joy? I was not struck by the worst. I am on the shore, though with an empty boat and empty hands, yet alive! How many are there not of whose fate we are fearful; what has happened to them? Their boats have not reached the shore. And which is the safe shore now? The earth is shaking and its shaking can be perceived even here.

I am not a praiser of old age. Youth and senility are the two sides of one and the same ball. Neither the one is better nor the other is worse. Rejoicing about the one, we have to be content with the other. But if this era hurts anyone, it hurts the old ones. When the night was approaching the Lord of the vineyard said to His steward: "Call the laborers and pay them their hire"(Matt. 20:8). What is the hire of your life's day? Where is the security of your old age? Where is the peace of the eve? Where is the rest amidst one's fields? Where is the joy of the happiness about own children? Even a trifle post-card that the postman has thrown in the post box, with the brief message: "I am still alive, mama!" - would sound like heavenly music. But the postman does not bring it....

We are here in the world to eat our bread with perspiration on our faces (God be thanked if it is still so), not only in the years of strength, but alas, often in the old age, too. But if our boat is empty now, and our tired hands empty - yet we should not lose our courage, neither the old ones nor the young. If our soul still is athirst for God - and so far as I could observe the thirst is greater just now than ever - then Christ is also in our boat and says to us: "Go ahead."

You need peace, you need rest - perhaps even more than Peter after a night's work. How many days and nights are not behind you! You are tired and weary of climbing only to fall down again, to seek and find only to lose again, to lift and build up - only to see collapse again. How many times has that not happened already in the short life of one man! But this life is not for rest, particularly in our time.

Do row your boat, cast out your net, and God will not refuse His benediction. Maybe, who knows, you shall also beckon to those who have had less faith, and therefore also less fortune. O, it was a joyful moment to Peter and his fellows when they could beckon to those who still stood with bowed heads. That is not only the joy to be saved. It's the joy of a saviour. It is worth to struggle for that joy.

II. Herewith we are come to the second part of our text.

Our story tells about two different draughts, about the catching of fish and fishing of men. Fish are caught for food; men - if we remain to the text - are caught to be saved. But men are not saved in sharing the draught of fish, in other words - sharing with other men the worldly blessings of God.

Many sitting at the foot of Jesus, and Philip - having "found" Nathanael ("We have found him, of whom Moses in the law, and the prophets, wrote..." John 1:45) have done as good and praise-worthy work as Martha and the good Samaritan. Men are also saved by sharing knowledge and experience, and namely - sharing the knowledge of God and Christ, the experience of Christ and God. If we only would abandon our very understandable shyness and tell others also how wonderfully God has kept us, saved, led and blessed us - then by that alone we have helped to open the door of God's Kingdom, that is so difficult to open particularly for the people of our time. Then we, who being sinful, and having experienced many sorrows and failures, yet have also experienced God's wonderful mercy, have done something of that which God has invited all of us to do. Then we are "fishers of men", who have saved men from drowning in the dark waters of our time and - at the same time - have transformed the whole age. Just on that score the men of our period have done, and still are doing too little (don't forget that Jesus has chosen also your boat as His pulpit, and just because you have had so little fortune).

The Old Age confessed faith; the Middle Age fought for it; the Modern time begins to doubt about it; the latest time forgets it. We have not yet found it.

I know - strength vanishes. I know - often we are oppressed by weariness of life, doubts and discouragement. But let not the hardships break us. Let not the heavy thought "there is no use" to climb upon us like a wild ivy that at last destroys even a green tree. What Jesus once said to Peter He says also to us now: "Go ahead! Cast out your nets!" Can our answer be other than that of Peter's: "Master, we toiled all night, and took nothing, but at thy word I will let down the nets." In the name of Christ...

Latvian Hymnal 450: 1,2

* * *

Modris Gulbis

THE RELIGIOUS EXCURSIONIST

Even in the smallest American town, various religious aberrations can be counted. Usually we have not even heard about them, but if we have, we have not had an opportunity to get acquainted with their different opinions. Now in America we have this opportunity.

We start the excursions. We go from church to church, listen, observe, consider - one Sunday at the Methodists, the other at the Jehovah's Witnesses, the third at the Spiritualists. Sometimes in one Sunday we are even in the churches of several confessions. And we no longer have time to attend our own church. Imperceptibly we abandon it, not formally but as a matter of fact. Of course, there could be no objections if, for the sake of satisfying our interests, we sometimes observe the ways that others worship God. The danger begins when we betake ourselves on these religious excursions almost every Sunday.

From the religious excursionist there is only one step to the religious vagabond. In every confession we will find something good and pleasant. Eventually we develop delights toward one or another of these Christian aberrations. Of course, not everything is as we would wish to see it. But it is interesting that these religious excursionists usually "squint an eye" against what they do not like in those excursion places. The result: we do not have our own religious home anymore. And besides, having left our old religious home, we have not found a new one either. We content ourselves with life in the porch of the new home. And even if it seems to us that the new home has been found, usually that is just an illusion. After a while we must begin to think about our old religious home which we have left.

It is said that all worship the same God. That is true. But even though there are different houses,in only one of them is our flat. In only one of the confessions can we have our religious home.

Let us observe the American religious life, with its peculiarities and differences. These observations are good, but let us beware of the dangerous way of the religious vagabond.

One of the main reasons why the newcomer begins these religious excursions is to search for the truth, because in the Lutheran Church of America there are many and various facts which we did not have in the churches of our country. We do not feel at home. We cannot get used to it. Therefore we begin our quests somewhere else. But we forget that the other religious organizations in America are also American. We cannot ask that the Americans change their churches for our sake. Therefore we have our own national services within the limits of the possibilities. But this is not possible everywhere. Let us not become religious excursionists because of this impossibility, for these excursions will not give us a permanent spiritual home anyway.

The other reason for these excursions is that in one confession we find something that seems very pleasant to us. Perhaps it is the particular way of distributing Holy Communion, the sincerity of a smaller congregation, the melodies of the songs, or even the eloquence of the preacher. We ignore that which we do not like. But in this case also, the religious home is not found. Sooner or later "the first enthusiasm" will fade.

The third reason is that we are intrigued by some special doctrine which we did not know until now, but which now is proved by the pastor of some religious aberration, so to say, "black on white" - for example, the "discovery" of the Jehovah's Witnesses that "hell is not hell," "the special" God's perception of Mormons, the speaking in tongues in the congregations of Pentecosts, the communication with the other world of the Spiritualists, etc. A Catholic who has turned to the Lutheran faith, confessing that Christ, not the priest, is the only mediator between God and men, began to take an interest in the Spiritualists, and "the answers of the spirits" captivated him so much that he started to attend the meetings of the Spiritualists regularly. He did not notice that in the congregation of Spiritualists the functions of the Catholic priest-mediator was performed by the medium. Sooner or later we see here also that some specially accentuated doctrine alone cannot provide us with that domesticity feeling.

The fourth reason is that sometimes in our vicinity, especially in the country, there are no Lutheran churches. And so we go to our sponsor's or our land-lord's Methodist or Baptist church, or the church of some other aberration. Sometimes we accompany them only "to be polite." But such courtesy visits frequently end

up by the entering of our name in the registers of the respective denominations. There are cases known that for such an action our consent has not even been asked. In this case we become regular excursionists against our will, and let us not affirm that such excursions are not an influence.

The worst in all these excursions is that, having begun them, we can be neither good Lutherans, nor good Catholics, nor good Presbyterians, nor good Methodists. We have lost our spiritual home.

Yet everyone needs a spiritual home. To us this spiritual home is the Lutheran church. Before we change our flat, let us consider whether our choice has not been influenced by some of the factors mentioned above and whether indeed the new quarters will be such that they give us more than the Lutheran church gives us now. If somebody really cannot feel at home in the Lutheran church any longer, let him consider it once more before starting his excursions. Evangelical freedom does not recognize the totalitarian spirit. It is possible that in some cases some of the members of the congregation have a question or two in which they are not of the same opinion as their pastor. That is no reason for leaving the old home. We do not serve the work, but the spirit. In the Lutheran church even the opinions of theologians here and there differ. Let us abide with our Evangelical freedom, and let us not sacrifice it to religious excursions. Our spiritual home is our spiritual mother-country. If we have lost our temporal home, let us at least not lose our spiritual home.

* * *

Rev. Janis Strautnieks

GOD'S KINGDOM HAS BEEN BUILT UP

With the year 1951 has left us also a remarkable anniversary in the Christian world; namely, it is believed that 1900 years have passed since Apostle Paul started his missionary work in Europe. Marvelous beyond measure was already the event at Damascus, when the greatest enemy of Christians became Paul, the most eager messenger of Christ's gospel. The wonderful guidance of God's hand testifies also those places in the book of Acts where has been described Paul's decision to go to Macedonia. This voyage was neither an entertainment nor an excursion to beautiful places. There is no parallel to the mission work in the pagan lands of most of our contemporary missionaries either. His own words in the first and second epistles to the Corinthians give a remarkable picture of under what conditions Paul had to work when proclaiming the good tidings of Christ. He had written there: "Even unto this present hour we both hunger, and thirst, and are naked, and are buffeted, and have no certain dwelling place; and labor, working with our own hands: being reviled, we bless; being persecuted, we suffer it. Being defamed we entreat: we are made as the filth of the world, and are the offscouring of all things unto this day" (I Cor. 4:11-13) and "...in labors...in stripes...in prisons more frequently in deaths oft. Of the Jews five times received I forty stripes save one. Thrice was I beaten with rods, once was I stoned, thrice I suffered shipwreck, a night and a day I have been in the deep; in journeyings often, in perils of waters, in perils of robbers, in perils by mine own countrymen, in perils by the heathen, in perils in the city, in perils in the wilderness, in perils in the sea, in perils among false brethren. In weariness and painfulness, in watchings often, in hunger and thirst, in fastings often, in cold and nakedness. Beside those things that are without, that which cometh upon me daily, the care of all the churches." (II Cor. 11:23b-28.) Must we not deeply bow for Apostle Paul, although during

these years we have met face to face many a danger. It seems for the fulfilment of his task the Apostle needed a superman's strength, more strength than a mortal human being maintains. But through the strength of the Holy Spirit Paul raised to new liveliness and endurance, to new joy of preaching the gospel. Here in the human weakness the power of God shows how mighty He is and what great things He can accomplish.

When Paul suffered his martyr's death, the power of the darkness tried to trample down the just sowed seed. In Nero's gardens Christians were burning like torches. To please the crowd that asked for bread and entertainment, in Roman circuses thousands of brave Christ's witnesses lost their lives marching towards the hungry lions. The persecutions lasted some one and a half centuries; then, at the beginning of the 4th Century, the almighty Roman Empire had to yield. Christ's cross was mightier than the mighty of this world. The course of history made a new turn. The European Christianizing still asked for more work and sacrifices throughout generations; nevertheless, thousands of years are like one day before God. And in the due time again God called into His work another great man - the reformer Martin Luther. Persecuted by the mighty of this world, his people persisted. Having lost shelter at home they went to the New World and other countries and spread out the circle where the church raises her banner. It was just like the early days of Christianity; this campfire was not extinguishable. When the brands were scattered they did not quench, but caused fire in a new place, for it was God's fire, and man's hand cannot extinguish it.

We in our days have stopped at a threshold behind which the future of Christ's church has seemingly been put on scales again. More and more the world becomes aware of communism's threat. In Soviet Russia and in the spheres of her influence the church has been persecuted and the number of martyrs increases immensely. But also in the so called Christian world, in the very heart of Europe, in the lands nursed by the Christian culture, in the social and moral life as well as in philosophy, elements have taken roots which are strange and malignant to Christian spirit. More or less openly the hatred against Christianity has been propagated also by all those movements which could be placed into a wide amplitude, beginning with the roughest forms of materialism up to that refined subspecies of nihilism which has been called the atheistic existencialism and which has been mentioned often nowadays. Unfortunately, here should be remarked that among Christians there are millions who are such but for the name's sake. Then there is no wonder about the expression of the late Sigrid Undset in 1948 at Amsterdam. Europe, she thought, was in such a condition that Hindoo and Chinese should have to come and preach Christ to Europeans. Her expression went from mouth to mouth then. Some agreed, some disagreed with her. But we shall not forget that Luther in this respect had no illusions even in 1523. There are but very few Christians in the world and no one should wonder about that, he wrote. "The world and the great majority of people are and remain non-Christian, even though they would have received baptism and would call themselves "Christians" (in Luther's writing "About the Secular Authorities and How Far One Should Obey Them").

Shall we make the conclusion that the Christian culture of Europe is endangered and that Paul's work has been done in vain? When Paul, almost alone, with a very small group of coworkers began his mission work, he did not calculate on his works' success or his own capabilities. He did it because he could not do otherwise. He let himself to the guidance of Christ's holy Spirit. Every fleshly man, including all of us, is in Saul's situation, and only because of this there can be raised such pessimistic questions. When the old Sauls become new Pauls we will be different creatures and we shall see from a different viewpoint also this world. Having fully

recognized the Savior as our personal Lord, our spiritual eyes will visualize Christ as the Lord of the universe and as the Lord in the course of history, i.e., in the transitoriness and further in eternity. Luther's faith is really admirable. In all the historical events, in all its men and forces he sees the hidden alldoing God's hand. Let us fear not that there might be forces in the world mightier than Christ. Let us watch more that in us ourselves the natural man does not outweigh the spiritual one, that one who is inclined to God. Christ Himself will overcome the powers of the darkness; we have to overcome our own slowness of heart and our indifference concerning the things of faith. These two are more wicked than all the things which we call wicked. Paul's work was not done in vain, for God is doing his work and He is doing it wonderfully. He is building up His kingdom in the same way as 1900 years ago. He is building it up even without our help, and if we are His unworthy children even against our tiny and transient goals and tendencies. No matter what else might happen in the world, God's kingdom is growing and we also might grow with it, if we might give to it a place in our hearts. For this aim God may grant His help in this new year. But God the Father, the Lord Christ, and Holy Spirit might be praised and glorified forever!

* * *

Leonids Breikss (deported by communists, poet)

M Y R E T U R N T O C H R I S T

II. The Great Unrest

Nevertheless, the farther I went from my childhood, the greater unrest followed in my foot-steps.

How many are the things that I have tried to catch in order to quench my thirst!

For this life possesses many things that seemed to me dear, nice and valuable enough to catch them. So I traced them. Sometimes in a more, sometimes in a less, honorable manner.

Many things seemed to me like a ladder leading up - yes, also leading up to God.

So I struggled for this ladder in the daytime and when being vigil also at nights.

I pushed men aside - by fair and also by unfair dealing.

For I thought I had to have this ladder.

Once in a while I turned my eyes away from God with the only intention of reaching a higher step, for I thought I was right.

I was not sorry for the pains I had, neither I was sorry for the time spent. For it seemed to me that it was my true life.

Nevertheless, whenever I thought I had reached a step high enough everything collapsed and I had a deep fall down.

I have fallen so deep that I thought I shall never rise again.

A wonder, however, always occurred and someone always raised me again.

Now some years already have passed since I have noticed that I am growing old.

My hair has become thin and there are deep wrinkles round my eyes. I'm feeling and I know I am old already among them who come home from their school.

And when small boys are calling me on the streets by a name by which I have called older people in my childhood, then I know that I already have made a great deal of steps on the way, which in one of its parts at least, starts at the cradle and ends at the grave.

Then the unrest worried me even more; my heart was excited and said:

"Look how long you have lived already. Such a long part of your life has passed already as if you never possessed it, and still you haven't found anything that would grant peace to your heart.

"In all the winds you have been errant.

"What have you caught in your wide outstretched arms?

"And so you are approaching your eve?"

In those times I sat full of deep grief and I thought my God had forsaken me, for I had not searched for Him truly and I had found Him even less.

For it is sad indeed to know that you soon shall be at the end, and that you will have to leave this place. And you still haven't understood for what reason you have been here. And what you had to do here. And what you had to reach and gain.

In those moments I have shuddered secretly, for I remember the words heard somewhere, that there are people whom God forsakes and erases of His books of the living.

So I have been afraid - was I not one of them?

* * *

Rev. E. Kiploks

THE LUTHERAN CHURCH IN AMERICA

V. Practice of the Activity (conclusion)

The engaging of the congregation members in the activities of the congregation and the congregational social life is another peculiarity in the practice of the American church. It is mainly based upon the mutual contact among the members of the congregation and especially between the pastor and the congregation members. Certifying this fact the pastor usually shakes hands with every member of the congregation either after or before the service. He visits every family in their home, if possible even several times yearly. Therefore he knows well the conditions of life, the needs, and the faults of the members of his congregation. He helps a member of his congregation find a job, recommends him, defends him, but also scolds and warns him. To the Latvian it seems that the pastor interferes perhaps even too much in the life of the members of his congregation.

The congregation itself helps the pastor, ordering their representatives to help him in his visitations (so called every-member visitation). Particularly those people are searched out who are withdrawing from the congregation and do not come to the services. The congregation must be like one big family, where one knows the other. The attainment of this is attempted by directing each one into a corresponding group: women into Ladies Aid, Women's Missionary Society, Bible reading circles; men into Brotherhoods and so forth. These organizations, with Bible studies and lectures, promote the forming of the Christian world view and provides social recreation. The latter for the inhabitants of provincial towns and rural communities is greatly restricted because of the lack of the cultural clubs. Banquets, excursions, and camps are arranged by these organizations to contribute to the social life. Therefore coffee has a great importance in the life of the American church, because none of these gatherings would be thinkable without it. For the family which in the congregational social life has become close to others and are found to be in constant contact with them, it is almost impossible to separate from the community of the congregation.

The congregation also encourages the economical enterprises of the members and often they are built by men who have gotten acquainted in the congregation. In this respect the American congregation in the social structure has a greater significance than in Europe.

The American congregation takes care of those who are already in the congregation; they must be the living branches (compare John 15:5). But the congregation cares also for those broken off branches from the congregation. No one must be lost (John 17:12). The members of the congregation inform the pastor about all who have come to live in the boundaries of the congregation and endeavour to attach them to their congregation. It would be wrong to explain this interest as just a striving to draw a new payer to the congregation, as it many times seems to us. The deeper reason is evangelism. With this the Lutheran church in recent times has been able to show many people the way to Jesus. Every "broken off" member is registered in the card-files of the congregation just as well as a congregation member, only in a separate partition, and the congregation does not relax their efforts until that card can be put in the active member partition of the file.

Evangelism is the third thing which we can mark as a cultivated field of activity in the American church. The primary means here are personal visitations, posters, pamphlets (treatises), radio, and press. When the contact is established, the deepening of the subject then is achieved by lectures, services, movies, books and magazines. In order to discover the mission objects, the Lutheran congregation - alone or in cooperation with other evangelical groups - from time to time by personal visitations secure the statistics on the church membership of the inhabitants of a certain territory.

All Lutheran groups lately have created certain funds (home missions funds) for the founding of new congregations or the support of the already existing congregations to more successful activity. This work is coordinated by the National Lutheran Council and it covers the whole of America. The church work in America needs considerable means. The finances of the American church surprise the European still more than other church enterprises and methods. First of all it is important that the money for the congregation come in regularly. This is achieved by weekly payments, which are collected in envelopes. The member of the congregation puts his payment into the envelope, which is collected by the church official during the service. This envelope system serves also to raise the discipline of the congregation, because it improves the regular church attendance. The gradual

payments raise also the budget of the congregation, for this way the greater sums are easy to pay. To this system of regular payments to the church even the children are accustomed through the Sunday schools, for they put their donations into envelopes as do the adults. Usually at the beginning of the budget year the member of the congregation gives a written pledge that he will pay a certain sum to the church weekly. The ideal rate is one-tenth (Lev. 27:30; Deut. 14:22), but practically everybody pays according to his ability. The husband and wife are one unit of payers.

A very important post in the budget of the congregation, particularly for special purposes, are memorial donations. In the administration of the congregation the economical functions (Board of Trustees or Directors) generally are separated from the spiritual functions (Board of Deacons). The chief official persons are elected in a congregational meeting; the others are chosen by the commission especially authorized for this purpose.

A member of the Lutheran Church of America is much more generous than the European. In 1950 the members of several Lutheran Church bodies have given to their church from $25.13 to $50.78, i.e., 1.9 - 3.8% of their average income (1950 average income was $1325 per year). The highest rate has been reached by the United Evangelical Lutheran Church ($50.78, the lowest by the Suomi Synod. Much more ambitious in contributing,however, are some other denominations, for instance, the Free Methodist Church ($169.11 from a person).

* * *

Rev. Osvalds Gulbis

A GREETING FROM A MAN OF GOD

The fathers root out the woods, they break the virgin soil and clear the way to a better future with their axes and swords. The earth rumbles when they come, and in fire and in a tempest's cloud, mighty and jealous, their God is going before them. They reach a sea and the waters divide; they cross the wilderness, and the wilderness feeds them. When marching into the battle they shout, the walls of well-fortified cities fall down, and watching them on a battlefield, the sun forgets its time for setting down.

Now, it seems, their sons could enjoy an easy living: the woods have been cut down, they can sow and harvest in a ground newly broken and cleared. It seems they have all the reasons for being happy. Nevertheless, the sons have also their troubles. To Joshua the promise was given: he will bring his folks home. And he did. By all means, however, it was not an easy task. Held by strong shoulders the gates of their native land opened slowly and unwillingly. Bloody were the day-breaks over the hills of the Promised Land, and many times, just having entered their father's land, both the father and his son collapsed side by side with an arrow or spear's point in their hearts. Long years passed in heavy battles. The ancient dream, however, was fulfilled: they were again amid their fields, again at home as the bees that have returned in their hive in a rainy evening. The fathers folded their tired hands for their last rest and went to sleep praising God. But what about the sons? Were they also inclined to praising God?

There is, for instance, Gideon, the rich Joash's son - a youth like an oak-tree, skillful at work, quick in reply. That question could be put him if only he had time for answering. Unfortunately he is very busy and does not expect any

visitors or questions now. He has urgent work to do. Nevertheless, having both your hands occupied by an urgent work - what a pity! - it happens that like an autumn fly a memory begins to bother you. You cannot get rid of it. And as if in order to reach your boiling point, there are also the visitors coming.

His present work reminds Gideon of an autumn day like this, when under this same oak tree in his father's backyard Simkus, a neighbor's boy, invited him to go and get some apples. In such sunny autumn days, as everybody knows, the apples are waiting for little boys impatiently. Having swung all the summer on an apple-tree's branch, in such days they jump down head over heels into the velvet grass as if into a green whirlpool and then they beg: Now, boys, come and pick us up! As to the apples, they were all right. There was but one trouble: they were in old Levi's orchard, and that made Gideon a little doubtful. Old Levi had a remarkable dislike for little boys; what will he say when seeing them in his orchard? That was a hard question, and there is still some uncertainty left whether Simkus was able to answer it. But he had found out that about that time Levi would have his siesta and so he probably would not say a single word. Unfortunately, Levi was up a little earlier than expected. Possibly that day he did not have his usual siesta at all. Since then Gideon knows that lions probably are dangerous but to adults. Little boys have something else to be afraid of: the neighbor masters. Twenty autums have passed since then, but he still shudders and flushes when remembering the old man: his hands raised over head and he himself trapped by his own long gown.

He shouted: "Thieves, thieves! Ho-o-ld 'em!"

"God's help to you!" Suddenly the youth feels disturbed by someone in his work, and in his memories. As to the welcomer's voice, he could not be old Levi; the latter, by the way, has passed away long ago. As to Gideon, he is in the backyard of his father's house, but his excitement is immense. His mouth opens as if wanting to give the usual reply, but there is no sound coming out of it. His face is as dirty as a hell stoker's muzzle and both his hands full of chaff. Now, here even old Levi would have reason for laughing, who since his children's death never laughed. But the kind welcomer, a stately old man, does not laugh at all.

"God's help to you, son!" he repeats.

"Mm!" the youth gives a roar not worse than late Levi's and throws the chaff away. He has to do his work, and he will do it. He throws a handful after a handful as if vailing out a drowning boat. There is no place for observers - that is clear. The old man should understand: it is time for leaving, for some of the handfuls, thrown against the wind, wraps him as if in a cloud. But the unexpected visitor - Gideon cannot remember him - stands under the oak-tree side by side with the surprised youth, wipes himself and does not say a word.

"Now, what are you waiting for?" Gideon cannot restrain himself any longer. "If you are waiting for bread, come along next week. We do not thrash and bake on the same day."

"Thank you, thank you, son, for the offer," says the old man coughing, "I am not waiting for--khe, khe--bread; I am waiting for your reply. I see you're a strong man. You aren't a fool either. For such work I, too, could not find a better place and time. But when you, the young ones, are thinking that you do not need God's help, you will be disappointed."

"Oh, you old men, and your God and your God's help!" now the youth also has found his words. "There is but one thing you know: God in the morning and God in the evening. God's help? Where is that God's help? Where is it? I'm asking you. Have you brought it to us? Then go and chase away the Midianites by your God's help! The locusts, hail and pestilence aren't worse than they are. Our wheat fields haven't began to ear when they already are here and their cattle, their camels and asses as well as their tents with them. They take away all the goodness of our land.... Well, I can imagine you have found a fine performance here: the son of the rich Joash is stealing his own crop. But both the father and his son has nothing to eat otherwise. Yes, it is a fine performance indeed," the young man says as if observing himself, "Gideon is beating out wheat in the winepress and in the heat of the noontime. Nothing to do! It is the time when the Midianite dogs are sleeping.... And so for seven years! Seven years! And you but chat: God and GOD again! God helped the fathers. If he really is such a helper, why doesn't he help the sons also?"

"I know, son, I know," says the old man sadly. "It isn't an easy life also for you. But if you knew how many hardships your forefathers have had! Do you think it was easier in Egypt? Do you think it was easy in the wilderness? Sons, you have forsaken God! Return to God, and He will help you also! We might have conquered our enemy, but our enemy's vices are conquering us. You're asking: Why?" says the old man, after a while's consideration. "I too will ask you? Why? Why are our folks in our land worshiping the idols of our enemies? You said: we, the old, are mentioning but God. What on earth do you do, you, the young ones?"

"What do we, the young ones, do?" asks Gideon himself, having sat upon the edge of the winepress and having forgotten his work. The welcomer has left quite a while ago. The midday repose is over. A door gives a creak. Paces resound. The people of the house have gotten up. But the eyes of the youth are as if bound at the tents of the Midianites, that are seen in a distance like snow fallen in a wrong time.

*

"Chipp! Chipp!" says the old sparrow on the oak-tree, when the next morning's sun begins to warm up his wing underneath which he has put his wise sparrow's head. "Chipp! Chipp! Get up! One cannot find grains every day in such a clear stuff!" The sparrows are not squeamish, that is true, but they still have the public spirit. So the whole flock falls down into the heap of chaff and chats and feasts as at a real festival after the thrashing. The sparrows' joy, however, does not last long. A band of excited people burst into the backyard of Joash's house.

"Where's Gideon?" they shout and swing their fists.

"Dad," Gideon alarms his father. "Get up, dad, there are the neighbors!"

Having pushed aside the blanket and having slipped on his shoulders a coat, Joash comes out on the threshold barefoot.

"Good morning, good morning, neighbors!" he says as if answering, though no one has greeted him. "Well, well, what's the matter with my neighbors? I see you are carrying arms as real warriors. Have you seen a wolf or...." Joash nods to the Midianite tents, "have you come to look for a commander-in-chief?"

"Where's Gideon, where is Gideon?" the crowd is shouting and Joash does not come to word anymore. In the meantime an old, fat, rosy man has forced his way through the crowd and champs his toothless mouth.

"Fellows!" shouts Joash, "fellows, let the elder speak!"

The crowd calms down gradually and now the village's rulership can be heard.

"Joash! We-eh have come after your-eh son."

"Really?" Joash is astonished, "What d'you want from my son?"

"Death to him, death!" the early guests are shouting.

"Wait a moment, wait a moment!" Joash raises his voice again.

"Let the elder speak," but it is noticeable by his voice that the master of the house, who does not take his neighbors too seriously and who already has experienced many a joke, is not so sure whether he could turn also this tumult into a joke. God forbid! What's the trouble with his son?

"Last night-eh" the elder stretches his speech, "the altar of the great-eh god Baal has been broken down and the tree of the goddess Asherah has been-eh cut down. And-eh we have been informed, that's-eh the deed of your son Gideon."

"Really?" the master of the house is wondering and wipes off into his gray beard a smile that like a honey drop has adhered to his cheek. "It's a serious matter indeed. But you better get out of here. It seems I can expect even more reverend guests, namely Baal and Asherah in person. They are the suffering ones, not you. Did Baal and Asherah send you?" Joash asks strictly and when there is no answer, he turns and steps back into the house.

Being scolded so strictly, the crowd vanishes gradually. The cautious disappear first. After them the eager slip away. At last the elder notices being left alone. He raises his left foot, then he raises his right foot as a tom-cat in snow, he stretches out his neck as if wanting to begin a song, then also he turns and leaves. A mischief has happened, he is sure, but one never knows, maybe it is better to shut the eyes....

This outcome satisfies also the old sparrow, who with all his gang was watching the event from a safe place on a branch of the oak-tree. "You also are but a sparrow gang, though you are calling yourselves humans," he thinks self-confidently. Then he says aloud: "Chipp! Chipp! Take your places at the table. The picked up grain is the best grain!

The conclusion in the next issue.

* * *

ON THE THRESHOLD OF THE THIRD YEAR

With this New Year issue the monthly Majas Draugs begins its third year. In this connection a couple of words could be said about its development and purpose. When the first DP's came to America's shore two years ago and in the circles of the National Lutheran Council the question was raised about the publishing of a spiritual

periodical for the newcomers in their mother tongue, some leaders of the Lutheran churches of America did not hide their doubts: Was it really necessary? Now after two years' experience there is no doubt anymore. The question has been decided by the readers themselves. The large family of the readers, which is growing more and more, has spoken a very distinct: We need it!

How helpless is a man with no language in a strange area! No matter how kind, hearty, helpful the neighbors might be, with no language a man feels lost, especially if it is a single one or a single family among strangers. And most of us are of that kind. In order to manage a language there are several years necessary; with several months it is not enough.

However, even when the first difficulties concerning the language have been overcome, it turns out that it is not so easy to get along. The fault is neither on this nor on that side. It is the life's fault, which has guided us upon different ways. We have lost so much that many times we are feeling like amputees among wholesome ones. In order to get somewhat used to the losses (and here I certainly do not mean the material values) there is also a certain time necessary. Sufferings deepen men. There is no reason to be ashamed of them. But there is no secret either, that the wholesome one and the sick one (even when he is well again) have not exactly the same interests and the same conception of life, for a man who has spent many a day at the school of suffering starts to look upon life (and only then it has been a blessed experience) from a different point of view.

One thing more. We cannot forget and we shall never forget those who remained behind the iron curtain, and even if there were but graves.... Taking into account all those reasons it is clear how badly we need a spiritual monthly in our mother tongue and how necessary it is that we are addressed by people from our midst, for they know and understand us best. Our most sincere thanks therefore to the publishers - the National Lutheran Council and to all its Lutheran Churches (Synods) of America for their material support, to Dr. H. C. Hoyer, the Executive Secretary of the N.L.C., who follows the development of each issue of the paper mindfully, to all the self-denying co-workers and to the resounding readers.

In the U.S.A. we have many reasons to feel in a privileged situation. How lonesome are feeling our countrymen in other lands where they even have no spiritual paper. The L.W.F., which has already helped us so much, is looking forward to taking steps also in this respect. Dr. Stewart W. Herman, the Director of the L.W.F. has promised to do his best in order that beginning with 1952 the monthly Majas Draugs would be available also to our countrymen in other lands. Read it! Subscribe to it! Recommend it! Only when we shall help ourselves, others also shall help us,and helping each other we shall help also ourselves . For 1952 participation has already been promised by Prof. K. Kundzins, Prof. Edm. Smits, the artist A. Berzins, Dr. E. Roze, Arturs Prieditis, etc. New writers possibly will join. In the 22 issues of these two years there have been published the articles and poems of 45 different authors. This variety Majas Draugs will try to maintain also in 1952. Unfortunately because of the rather tiny appearance, some articles have had to wait for publishing even a half year and more. If the efforts of enlargening the size of the paper up to 12 pages will succeed, the conditions will improve in this respect.

Since the December issue of last year, we have begun to publish the writing "My Return to Christ" written by our deported poet L. Breikss. This article was previously printed in Svetdienas Rits (The Sunday Morning), a spiritual paper,

published by the Latvian Ev. Lutheran Church. Unfortunately, the editor has not the conclusion of this writing. If someone would have it respectively the 25th issue of Svetdienas Rits, 1937, June 20, we kindly beg its sending to us. Christ is our hope here and eternally. The return to Christ and gathering round Him is our only salvage.

With a Christian welcome "God help you" in the coming year,

Pastor Osvalds Gulbis

* * *

Published by
National Lutheran Council
327 South La Salle Street
Chicago 4, Ill.

For spiritual care of Latvians of Lutheran faith, recently resettled in the United States.

For information write to the above address,
Attention: Latvian Paper